

[Undervisnings- og forskningsministeren]

nelsen, må hun heller ikke forvente, at vi femdobler eller tidobler antallet af pladser på sociologi-, psykologi- og antropologiuddannelserne, og det tror jeg Signe vil forstå aldeles udmærket. Der vil være en vis adgangsbegrænsning, man kan ikke få alle ønsker opfyldt, det tror jeg hun udmærket vil forstå, uden at det vil lette på hendes skuffelse over, at noget, hun vældig gerne ville, ikke kan blive til noget. Sådanne skuffelser vil der være i ethvert samfund, og om ikke andet så vil skuffelsen komme, efter at man har taget uddannelsen, nemlig når man opdager, at man ikke kan få det job, man har uddannet sig til. Vi kan ikke ophæve tyngdeloven, vi kan ikke opfylde alle ønsker hos alle unge mennesker – desværre.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu kan vi jo ikke klare hele spørgsmålet om adgangsbegrænsning og ikke adgangsbegrænsning ved en redegørelsesdebat her i salen, så jeg tror, det er helt nødvendigt, at vi på et senere tidspunkt får en drøftelse, måske i et andet og lidt mindre forum, om, hvad vi stiller op med de adgangsbegrænsningsregler, der ligger i dag.

Der var et spørgsmål, undervisnings- og forskningsministeren ikke fik svaret på – han hørte det; jeg så, han skrev det ned – det var det med den socialt skæve rekruttering, at der var forskel på det sociale billede iblandt dem, der søgte en uddannelse, og dem, der blev optaget på en uddannelse. Det eneste, jeg spurgte om, var såmænd, om der foreligger nogen dokumentation for det, for så vil jeg gerne have den og gerne kende den.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg beklager, at jeg ikke svarede på det; jeg havde ganske enkelt glemt det. Og den krusedulle, jeg havde lavet på papiret, åbenbarede ikke, hvad det var, spørgsmålet havde drejet sig om.

Undskyld! Nu forstår jeg det.

Jeg fremsatte en efter min mening velgrundet formodning om, at eftersom der – og jeg hader disse begreber, men nu skal vi altså bruge dem – eftersom der i socialgruppe 3, 4 og 5 er en mindre tilbøjelighed til at søge vide-

regående uddannelser, så er det antagelig sådan, at de, der faktisk gør det, har gode papirer og gode anlæg for det, hvorimod akademikerbørn i langt højere grad vil være tilbøjelige til at sætte kryds i skemaerne uden hensyn til, om de egentlig er særlig stærke på de faglige områder, det gælder.

Så jeg tror, det forholder sig sådan, at adgangsbegrænsning især rammer, lad os kalde det akademikerbørn, men jeg kan ikke bevise det, og jeg ved ikke, om andre kan bevise det. Men jeg kan oplyse, at jeg har accepteret at bevilge en halv million kroner til den undersøgelse, som Socialforskningsinstituttet gerne vil gennemføre som en fortsættelse af de undersøgelser, der blev lavet i 1970'erne om den skæve sociale rekruttering. Nu er disse unge blevet 38 år gamle, og spørgsmålet er så, hvad man kan få ud af at kigge deres livsforløb efter igen. Jeg har givet tilsagn om at bidrage til det. Om det besvarer dette spørgsmål, ved jeg ikke. Men jeg vil meget gerne, når vi nu sender pengene af sted, samtidig spørge, hvordan det egentlig er med adgangsbegrænsningen, om den også rammer socialt skævt.

Jeg formoder det ikke, men jeg kan ikke bevise det. Jeg synes, min formodning er velgrundet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 92:

Forslag til lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 6/11 91).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 7-13 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om statstilskud til energibesparelser i erhvervsvirksomheder.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 6/11 91).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om statstilskud til fremme af decentral kraftvarme og udnyttelse af bio-brændsler.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 6/11 91).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om statstilskud til færdiggørelse af fjernvarmenet.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 6/11 91).

10) Første behandling af lovforslag nr. L 96:

Forslag til lov om statstilskud til omstilling af ældre boliger til kraftvarme.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 6/11 91).

11) Første behandling af lovforslag nr. L 97:

Forslag til lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 6/11 91).

12) Første behandling af lovforslag nr. L 98:

Forslag til lov om tilskud til elproduktion.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 6/11 91).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 99:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter, lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om afgift af elektricitet og lov om afgift af gas. (Afgiftsnedsettelse m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 6/11 91).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Nielson (S):

Jeg vil gerne starte med at takke regeringen for teknisk bistand ved udarbejdelse af disse lovforslag.

Jeg vil også gerne takke De Radikale og SF for et ualmindelig godt samarbejde i den lange proces, der har været tale om.

Med regeringsapparatets medvirken er der på forhånd sikret fuld indsigt i forslagene, hvilket er værdifuldt såvel i relation til behandlingen og bistanden fra regeringsapparatet til behandlingen her i Folketinget som i relation til den efterfølgende administrative implementering.

Vi ser frem til vedtagelsen af alle 8 forslag inden jul.

Jeg vil også opfordre regeringen til at revurdere sin negative indstilling. I foråret mente regeringen, at CO₂-afgiften skulle træde i kraft for private allerede 1. juli i år og for hele erhvervslivet 1. januar 1993, men med en lavere sats end de dengang af os foreslåede 100 kr. pr. ton CO₂. Sådan som lovene nu er udformet, er det ubegribeligt, synes jeg, at regeringen forbliver negativ.

Diskussionen om at vente på EF eller ej er på mange måder misforstået. Det er jo f.eks. ikke et spørgsmål om, hvorvidt partierne bag forslagene er synske, sådan som udenrigsministeren har anført det. Det afgørende er derimod, om man på baggrund af en afklaring af, hvad vi selv vil, er indstillet på at gå ind og øve aktiv indflydelse på beslutningsprocessen i EF, og det er et flertal i Folketinget heldigvis.

I diskussionen om Kommissionens udspil om en CO₂-afgift er der nu tilløb til, at det hele bør vente, indtil også Japan og USA er indstillet på at beslutte noget lignende. Men vejen frem til en bæredygtig fremtid kræver handling og ikke bidrag fra vores side af den slags, som vejen til helvede er brolagt med.

Bestyrelsesformanden for Danfoss, Harald Agerley, har engageret sig i denne diskussion. Om selve spørgsmålet om klimaeffekten af CO₂-udledningen siger han til Dagbladet Børsen, at risikoen for negative konsekvenser af en klimaændring er så stor, at vi vil lade tvivlen komme miljøet til gode.

Jeg vil føje til, at hovedsigtet med afgiften og alle de øvrige foranstaltninger, der er indeholdt i lovpakken, er at stimulere til energibesparelser, og dette er i sig selv og under alle omstændigheder fornuftigt både miljømæssigt og betalingsbalancemæssigt. Det er yderligere sådan, at selv om vi har kvoter for CO₂ og NO_x, så styrker den mere generelle besparel-

[Poul Nielson]

sesstrategi baseret på CO₂-udledningen jo også en rigtig udvikling på disse områder.

Harald Agerley mener, at en CO₂-afgift skal være betydelig højere end den, der nu gennemføres i Danmark. Den skal være internationalt gældende, og der skal ikke være refusion til energitunge virksomheder. Det er alt sammen udmærkede standpunkter. Men realiteten er jo den, at hvis vi forholdt os til sagen på den måde, skete der intet. Intet! Vi er nødt til at koncentrere os om at få selve principperne udmøntet i praktiske tiltag. Det har fra starten ligget klart, at der nødvendigvis måtte tages vidtgående hensyn til energitunge virksomheders konkurrencesituation. Det er bedre at gøre dette og komme i gang end intet at foretage sig.

I de store linjer står vi ved begyndelsen af en udvikling, hvor afgifter af denne type bliver mere og mere udbredt, ressourcebelastningsafgifter kunne man kalde dem. Miljøministerens udtalelser i dag til radioen viser, at også han har forstået dette, og det er positivt. I dette perspektiv burde det slet ikke kunne diskuteres, hvorvidt erhvervsvirksomheder skal omfattes. Hvis betragtningen om, at vi alle er i samme båd, overhovedet har noget indhold, har den det i hvert fald, når det drejer sig om økologien.

Det er derfor vigtigt at slå fast, at også juridiske personer må lære at opfatte sig selv som samfundsborgere. Vi har halveret afgiften for erhvervslivet, fordi det siden vedtagelsen af beslutningsforslag nr. B 52 er blevet kendt, hvad EF-Kommissionen forestiller sig. Hermed har vi på forhånd sikret en balance.

Refusionsordningen sikrer, at de energitunge virksomheder friholdes helt eller delvis sådan som allerede anført i B 52. Hele den kampagne, vi har set i efterårets løb, har været baseret på eksempler, hvor refusion overhovedet ikke indgik. Det er bevidst fejlinformation, men nu ophører disse overdrivelser vel efterhånden også.

Der vil skulle arbejdes videre med sagen i det kommende år i lyset af den endelige udformning af sagen i EF, ikke mindst på grund af den forudsatte gradvise stigning til noget, der svarer til 160 kr. pr. ton CO₂. På en række punkter vil tilskudsordningerne skulle forelægges Kommissionen. Det anser vi ikke for problematisk, idet ingen dansk virksomhed

gennem disse ordninger bliver stillet konkurrencemæssigt bedre, end hvad der hidtil har været situationen. Altså er der ikke noget problem. Yderligere er tankegangen i refusions- og tilskudssystemet jo den samme som den, Kommissionen selv arbejder med.

For så vidt angår tilskudsordningen til energibesparelser i erhvervslivet har en lignende ordning fungeret uden problemer med EF, indtil den blev sparet væk i 1980'erne. Det er vigtigt, at regeringen gør det klart i EF, at Folketinget agter at vedtage disse love nu med henblik på ikrafttræden 1. januar 1992.

Det vil måske vise sig at være noget af det mest perspektivrige, at der nu kommer gang i aktiviteterne med energisyn. Vi ser frem til et samarbejde med bl.a. Industrirådet, gartnerne og andre om dette. For elværkernes vedkommende giver disse initiativer en god baggrund for på et systematisk grundlag at gå ind i den rådgivning om besparelser i elforbruget, som vi ønsker skal udgøre en vigtig komponent i udviklingen fremover i elsektoren. Der er fundet en god løsning på spørgsmålet om at give det rigtige incitament med hensyn til brændselsvalg i elproduktionen. Intet står nu i vejen for industriel kraftvarme og de decentrale kraftvarmeværker. Halm og flis får et løft, men uden at områdeafgrænsningen i varmeplanlægningen kompromitteres.

Ændringerne i prisrelationerne som følge af afgiftsforskydningerne betyder også, at noget af problemet med tilslutningen af virksomheder med over 250 kW varmeanlæg til fjernvarmenettet bliver løst. Sådan som udviklingen går, bliver det jo tydeligere, at det er prisforordningerne med baggrund i erhvervslivets afgiftsfrigørelse, der er problemet for realiseringen af den samfundsøkonomisk rigtige forsyningsform. Jeg har bemærket energiministerens udtalelser i anledning af disse sager, og at ministeren mener, at det vil være meget vanskeligt at forestille sig ændringer i den netop gennemførte lovgivning, og det er et synspunkt, vi er enige i.

Når man betragter listen af de aktive foranstaltninger med energisyn, omstilling til decentral kraftvarme, fremskyndelse af færdiggørelse og renovering af fjernvarmenet, omstilling af ældre boliger til kraftvarme og energibesparelser i erhvervslivet, er der alt i alt tale om en genoplivning af en aktiv dansk energipolitik.

[Poul Nielson]

På denne baggrund er der ingen grund til at se det som et stort problem, at der skal bruges nogle ressourcer til administration. Det her er jo andet og meget mere end skatteopkrævning.

Provenuet er skrumpet noget som følge af halveringen af niveauet af afgiften for erhvervslivet. Eltilskudsordningen koster også noget. Til gengæld vil provenuet op gennem 1990'erne vokse både som følge af den forudsatte stigning i EF's CO₂-afgift og som følge af ophøret af de tidsbegrænsede tilskudsordninger. Det er naturligt, at de partier, der står bag lovforslagene, sammen disponerer over provenuet. Det har hele tiden været gjort klart, at der ikke tilsigtedes nogen finanspolitisk stramning i forbindelse med CO₂-afgiften. Bl.a. derfor har en del af de økonomiske kommentarer om afgiftens virkning været helt hen i vejret. Vi prioriterer en anvendelse af midlerne til beskæftigelsesfremme højest.

Med vedtagelsen af disse lovforslag holdes dansk energipolitik på sporet. Vi skaber et fast grundlag for, at udviklingen op gennem 1990'erne kan føre frem til realiseringen af målene i »Energi 2000«. Pausen er forbi, usikkerheden om vilkårene for konverteringen til decentral varme er forbi. Den politik, der har resulteret i store energibesparelser, valutaforbedring og miljøgevinster, og som Danmark roses for i EF og i IEA, kan fortsætte for fuld kraft.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg må medgive hr. Poul Nielson, at der er sket visse forbedringer, siden vi sidst diskuterede den slags her i salen i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 52. Dengang var forslaget i strid med grundloven. Denne gang er forslaget i strid med EF's konkurrencelovgivning, og det er jo som bekendt også en lovgivning, vi skal følge her i landet.

Af lovforslag nr. L 93 vedrørende statstilskud til energibesparelser i erhvervsvirksomhederne fremgår det, at man ønsker at yde støtte med indtil 30 pct. i investeringsomkostningerne. I EF-Traktatens artikel 92, stk. 3, der taler om statsstøtte, som man jo generelt ikke accepterer i EF, er der en undtagelse. Undtagelsen drejer sig bl.a. om energistøtte, men går man ind i fortolkningen af denne energistøtte – og det gør man ved at se på EF's seneste rede-

gørelse fra 1991 om konkurrencepolitikken – fastslås det i punkt 284 om støtte til miljøbeskyttelse, at det kan godkendes, men på betingelse af, at statsstøtten ikke overskrider 15 pct. af investeringerne. På den baggrund vil jeg gerne spørge hr. Poul Nielson, om det så betyder, at vi kan blive enige om endnu en gang at halvere afgiften, fordi vi jo er nødt til at halvere støtten.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Poul Nielson var i sit indlæg inde på, at der i forbindelse med gennemførelsen af disse otte love også ville være nogle administrative omkostninger, men hr. Poul Nielson slog det hen med, at i betragtning af, hvilket storstilet projekt det er, var det ikke noget, der forskrækkede Socialdemokratiet.

Nu er der i det ene af lovforslagene, nemlig lovforslag nr. L 97, forslaget om selve kuldioxidafgiften, på side 9 en oversigt over de såkaldte provenuvirkninger. Og dér er man så venlig at opregne de indtægter, man forventer at få, nemlig næsten 2,7 mia. kr., og så er der også en opgørelse over de forskellige tilskudsordninger, der nu bliver etableret via de andre lovforslag. Så vidt, så godt.

Nu spørger jeg Socialdemokratiets ordfører, hr. Poul Nielson: Hvad er de samlede årlige administrative omkostninger ved disse love, når de alle sammen bliver gennemført? Hvorfor er de ikke trukket fra i provenuopgørelsen? Og hvad er førsteårets store udgift? Der er beskrevet mange steder, hvordan der skal købes nyt edb, der skal ansættes flere medarbejdere osv. Så hvad er provenuvirkningen det første år? Det var to spørgsmål. Det tredje spørgsmål vedrører selve det, som hr. Poul Nielson giver udtryk for, nemlig at formålet med dette i virkeligheden er at få folk til at spare noget mere på energien. Hvis nu – og det kan vi jo håbe på – at det sker fyldest, så betyder det vel også, at det CO₂-provenu, der kommer i statskassen, bliver mindre, når folk begynder at spare på energien. Spørgsmålet er så, om de forskellige tilskudsordninger, der er opretholdt her – udgifter til fjernvarmefærdiggørelse, til at indlægge gas i virksomheder osv. – vil blive reguleret nedad, i takt med at energiforbruget falder, eller bliver de opretholdt, og hvordan er den samlede provenuvirkning så?

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg skal ikke allerede nu kaste mig ind i den politiske debat om lovforslagene; det skal jeg gøre senere i min ordførertale. Men jeg vil komme med et teknisk problem: Jeg bemærkede, hr. Poul Nielson nævnte, at det, der sker her, er væsentligt for dansk energipolitik, men hr. Poul Nielson talte også noget om skattesiden. Vi kan se, at et flertal i Folketinget vil gennemføre en række love af denne type, og derfor synes jeg egentlig, vi alle sammen kan have interesse i, at udvalgsarbejdet bliver så seriøst og godt som muligt. Og netop ved den sammenkobling, som hr. Poul Nielson kommer med, finder jeg det utilfredsstillende, at nogle forslag skal gå i Skatteudvalget og andre i Energiudvalget, fordi vi gerne skal have de fornuftige ting igennem som en helhed. Derfor vil jeg godt bede hr. Poul Nielson og andre ordførere overveje, om vi ikke, netop fordi det er en pakke, der hænger så meget sammen, som den gør, skal nedsætte et specialudvalg i denne omgang, der tager sig alene af disse lovforslag. Dette er ikke ment ud fra et synspunkt om at dreje det hverken til den ene eller den anden side, men jeg synes, der burde være sammenhæng i udvalgsarbejdet, og jeg mener, at vi kan få problemer med at arbejde i to forskellige udvalg.

(Kort bemærkning).

Per Tærbsbøl (KF):

Det kan vel ikke undre hr. Poul Nielson, at Det Konservative Folkeparti er imod alle disse love. Jeg skal nok lade være med at sige, hvad jeg og vi mener om dem. Det vil vores ordfører, hr. Flemming Hansen, sikkert gøre senere.

Jeg vil gerne stille nogle spørgsmål – eller i hvert fald et enkelt – til hr. Poul Nielson. Jeg synes, at hr. Poul Nielson fokuserede temmelig kraftigt på de store virksomheder i dansk erhvervsliv. Mig bekendt er der en del store erhvervsvirksomheder, men der er trods alt flest mellemstore og mindre virksomheder. Det er rygraden i dansk erhvervsliv, det er rygraden i det at få folk skaffet beskæftigelse. Og beskæftigelse er det, der er vigtigst for øjeblikket. Og med det, man gennemfører her, vil der efter vores mening helt sikkert blive færre arbejdspladser, fordi vi konkurrencemæssigt kommer til at stå meget dårligere.

Mit spørgsmål til hr. Poul Nielson er: Hvor mange mennesker beskæftiger disse virksomheder? Og hvor mange virksomheder drejer dette sig i det hele taget om? Der er 400.000 små, store og mellemstore virksomheder, og hvis det er noget med 2.500 eller 3.000 virksomheder, der skal undtages, kan det jo ikke berøre en ret stor del af virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Til fru Charlotte Antonsen: Den ordning af lignende indhold som den, vi taler om nu, gav mig bekendt ikke anledning til EF-problemer. Og der har ikke i regeringens betjening af os med hensyn til udarbejdelsen af dette været antydning af et problem af den karakter i forhold til denne ordning.

Til hr. Kim Behnke vil jeg sige, at de tilskud, der er tale om, netop er tidsbegrænsede. Og alle, bortset fra tilskuddet til erhvervslivets energibesparelser, er tidsbegrænsede. Så det er svaret på, at de vil forsvinde af sig selv. Elproduktionstilskuddet er også permanent.

Med hensyn til provenuet og administrative omkostninger vil jeg svare, at de administrative omkostninger er opgjort rutinemæssigt, sådan som det plejer at blive gjort i forbindelse med lovforslags udarbejdelse. Vi har ikke fundet anledning til på det punkt at anfægte den bistand, vi har fået fra ministrene.

Til hr. Duetoft: Jeg er ikke sikker på, at det er nødvendigt. Jeg tror, det kan koordineres. Men det vil jeg ikke tage endelig stilling til her.

Til hr. Per Tærbsbøl: Det er ikke kun de 2.500 virksomheder, der har mulighed for total friholdelse for afgiften, der får refusion; det gør alle jo i en automatikordning, hvor netop energiforbrugets relative betydning for virksomheden er nøglen til refusionen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg hørte, at hr. Poul Nielson flere gange refererede til, hvad den ene og den anden havde sagt i Dagbladet Børsen. Det er jo altid interessant, når en Socialdemokrat som hr. Poul Nielson refererer til Dagbladet Børsen for ligesom at få en undskyldning for, at så er det ikke så galt, det, vi går og laver. Hr. Poul Nielson sagde, at hr. Agerley fra Danfoss havde sagt, at

[Flemming Hansen]

det var ganske udmærket, at vi gennemførte dette her.

Jeg må da sige, at jeg har hørt hr. Agerley sige, at det er totalt tåbeligt, hvis vi går ene-gang i EF ved at gennemføre dette uden om EF. Og jeg vil gerne med formandens tilladelse citere, hvad en af Danmarks førende industri-folk, koncernchef Palle Marcus fra Danisco, i dag siger til Berlingske Tidende:

»Derfor vil dansk erhvervsliv få en konkurrencefordel, hvis hele EF indfører en afgift på udslip af CO₂.«

Palle Marcus siger videre, at en CO₂-afgift alene i Danmark er dårlig timing.

Vi skal nok passe på, at vi ikke citerer forkert, for jeg har ikke hørt nogen større erhvervsleder sige, at det er særlig genialt at indføre det, før man gør det i EF. Det er tæt på manipulation.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Der skal såmænd nok være erhvervsledere, der har udtalt sig om, at det her er særlig genialt, nemlig dem, der nu får en ekstra profit og produktion af, at man gennemfører denne lovgivning. Men om det så er en nyttig produktion, skal jeg ikke gå ind på endnu.

Hr. Poul Nielson svarede, at man har beregnet administrationsomkostningerne på ministeriets almindelige måde. Det var jo ikke det, der var spørgsmålet. Spørgsmålet gik ikke på fremgangsmåden, på metodikken, men på: Hvad er summen? Hvad er summen det første år, hvor der skal købes edb-udstyr og andre ting, der er beskrevet i de enkelte lovforslag, og hvad er summen i de efterfølgende år? Det må hr. Poul Nielson som en af arkitekterne bag lovforslagene da have et provenuoverslag over. Og dernæst: Hvilken betydning får det så for de provenuvirkninger, der er opridset i det ene af lovforslagene?

Jeg kan selvfølgelig godt selv finde en lommeregner frem og tage de otte forslag og lægge tallene sammen. Men gjorde jeg det, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at hr. Poul Nielson ville korrigere mig og sige: Jamen sådan kan man ikke lægge den slags sammen. Derfor vil jeg gerne have, at det er en af hovedarkitekterne, nemlig hr. Poul Nielson, der giver Folketinget oplysning om: Hvad er summen af administrative omkostninger og anlægsomkostninger det

første år, og hvad er summen af de administrative omkostninger de efterfølgende år? Det tal må hr. Poul Nielson have præsent.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg ønsker også at sige til hr. Poul Nielson, at vi fra partiet Venstre naturligvis tager helt afstand fra lovforslagene.

Jeg vil fortsætte med udgangspunkt i hr. Per Tærsebøls bemærkning om alle små erhvervs-virksomheder, som man her rammer over en bank, og hvor lovforslagene nr. L 97 og L 92 får fuld virkning, ikke mindst for de meget kapitaltunge virksomheder. Disse kapitaltunge virksomheder vil normalt have et stort promsgrundlag, fordi der skal ligge en aflønning til kapitalhensættelser, og det anser jeg for at være en meget uheldig virkning.

Mange af disse virksomhedskategorier er også virksomheder, der i forvejen har udvist mange initiativer med henblik på energibesparelser. Jeg tænker bl.a. på landbruget, og det vil sige, at man her rammer nogle, der i forvejen har et lavt indkomstniveau. Men det kunne være, at forslagsstillerne havde et forslag til, hvordan man fik fat i det.

Jeg ser også en anden uheldig virkning omkring vindmølleproduktion, hvor vi vil se, at produktionsmøller med et stort erhvervsforbrug bliver stillet betydelig ringere end private produktionsmøller. Jeg håber, forslagsstillerne har nogle forslag til disse ting.

I forlængelse af det må man sige, at de store industrier, som i den forbindelse har lavet egen kraftvarmeproduktion, ved nogle af disse forslags gennemførelse må konstatere, at det nok var en dårlig idé, og at de i stedet skulle gå ind på elnettet, i og med at de dermed rent refusionsmæssigt kan komme over 3 pct. og dermed kan komme i betragtning med fuld refusion for afgiften.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Til hr. Flemming Hansen er jeg nødt til at sige, at det lader sig absolut gøre at diskutere seriøst med hr. Agerley, men at det stadig væk står hen som en mindre klar sag, om det også kan lade sig gøre med hr. Flemming Hansen.

[Poul Nielson]

Den måde, hr. Flemming Hansen refererede mig på nu, det er det, der er problemet. Jeg vil henvise til, hvad der rent faktisk er sagt. Jeg har ikke fejlciteret eller misbrugt hr. Agerley i det, jeg har sagt her. Det er altså hos hr. Flemming Hansen, fejlen ligger i denne diskussion, og det er fuldstændig åndssvagt at spilde tid på det.

Formanden:

Vi fører ikke åndssvage diskussioner her i Folketinget.

Poul Nielson (S):

Jeg håber, det kan undgås.

Til hr. Kim Behnke: En sum år for år foreligger ikke nu, men den kan vi få, når vi starter udvalgsarbejdet. Vi har ikke bedt om den, men jeg ser ikke noget problem i at få den produceret.

Til hr. Peter Hansen-Nord: Vi har fra starten af lagt vægt på, at det var særlig energitunge virksomheder, der skulle gøres mest for på grund af konkurrenceforholdene, og ordningen er også blevet sådan. Vi havde haft betydelig mere kritik – og efter vores egen mening også mere velbegrundet kritik – hvis det var lavet anderledes, og derfor ser det ud, som det gør.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til hr. Poul Nielson vil jeg sige, at det fremgår af fremsættelsestalen til dette lovforslag, at statsstøttedelen skal forelægges EF til godkendelse. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om man vil halvere hele molevitten en gang til, hvis det nu viser sig, at det, der står i Kommissionens konkurrencerapport, er korrekt, nemlig at man højst må give statsstøtte svarende til 15 pct.

Hr. Poul Nielson mener, at Danmark skal gå foran i EF, og det kan være meget fornuftigt på nogle områder. Men nu er det sådan med luftforurening, at den ikke lader sig bure inde bag grænser, og derfor må man sige, at det er noget meningsløst at forsøge at rense luften isoleret over Danmark.

EF er allerede i gang med at gøre noget ved CO₂-emissionen. I oktober 1991 har Kommissionen fremlagt en meddelelse, hvor man tager

fat på sagen. Meddelelser følges som regel op af konkret handling, og det er også det, der er intentionen. Allerede i oktober 1990 besluttede EF's energi- og miljøministre at stabilisere CO₂-udledningen i år 2000 på 1990-niveau. EF er i fuld gang. De diskussioner, vi har i øjeblikket om politisk union, vil formentlig føre til, at vi får en traktat, hvor miljøpolitikken bliver styrket ikke alene som et afsnit inden for miljø, men så miljøpolitikken bliver styrket generelt i hele EF-traktaten.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Peter Hansen-Nord beskæftigede sig med et tema, som jeg bestemt synes er interessant. Det er det med, om vi nu har fået udformet reglerne sådan, at de erhvervsvirksomheder, der har gjort, hvad de kan for at spare på energien, bliver friholdt. Hr. Peter Hansen-Nord har ret i, at sådan er det ikke med det samme, da det tager tid at opbygge et sådant system. Men når man læser lovforslagene, er der jo ingen tvivl om, at det er det, der er hensigten i løbet af forholdsvis kort tid.

Vi har af administrative grunde været nødt til at begrænse antallet af virksomheder, der tages ind, fordi vi skal have opbygget et system, hvor virksomhederne skal have et energisyn, og hvor man skal have dokumentation for, at de virkelig har gjort, hvad de kan for at spare på energien.

Vi kan ikke tage 400.000 virksomheder ind i en sådan ordning på én gang. Det tror jeg også Venstre er enig i, og vi er derfor nødt til at starte i den tungeste ende, nemlig med de virksomheder, som tæller mest forureningsmæssigt og miljømæssigt. Vi begynder fra den ende med at lave energisyn dér og giver virksomhederne mulighed for at blive fritaget, hvis de gør, hvad de kan for at spare på energien, og så må vi udvide det efterhånden.

Tanken er, at alle virksomheder med tiden skal have et energisyn, men vi er nødt til at begynde fra en ende af. Jeg tror, hr. Peter Hansen-Nord vil være enig med os i, at det sagligt set er mest oplagt at begynde i den tungeste ende.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

[Peter Hansen-Nord]

Jeg synes fortsat, det er meget uheldigt, og jeg forstår også godt, man har gjort sig lange overvejelser. Jeg vil fastholde, at det er meget uheldigt, at alle de mange mindre erhvervsvirksomheder, som bærer landet, og specielt den kategori, som i forvejen igennem store indsatser har bevist, at de har kunnet spare på deres energiforbrug, her bliver fuldt omfattet.

For mig at se må moralen være, og det må den også for det mindre erhvervsliv, at man ikke skal forsøge at spare på sit energiforbrug, for det bliver man altså straffet for ved senere lovgivning.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Når hr. Poul Nielson ikke selv har foretaget en sammenregning af, hvad engangsudgifterne er ved at implementere alle disse lovforslag, og hvad de løbende omkostninger bliver, samt hvilket personaleforbrug det resulterer i, så kan jeg oplyse hr. Poul Nielson og resten af Folketinget om, at ifølge de oplysninger, der er i lovforslagene, er engangsinvesteringerne i Skatteministeriet og Energiministeriet 30 mio. kr. plus, hvad der måtte være af opgradering af edb, for det er der ikke sat tal på. Dertil kommer løbende udgifter på 11 mio. kr. og et personale, der skal ansættes, på 50 årsværk.

Hertil skal lægges, hvad der måtte være af omkostninger i kommunerne, og – hvad vi også skal huske – at der er nogle virksomheder, der skal leve med disse ting. Der bliver større revisionsregninger for virksomhederne, der skal ansættes personale i virksomhederne, som skal rende rundt sammen med disse energisynsfolk osv., som vi netop har fået beskrevet.

Alt i alt betyder det, at det er en meget betydelig omkostning, det danske samfund får, ud over den opgørelse, der er i lovforslagene.

Det er efter min mening en anelse rystende, at man overhovedet ikke gør sig den slags overvejelser, når man har været så ivrig efter at indføre disse ting.

(Kort bemærkning).

Per Tærsebøl (KF):

Hr. Jes Lundes argumentation er efter Det Konservative Folkepartis mening fuldstændig forkert. Det er rigtigt, som andre har nævnt heroppefra, at man straffer de forkerte. Vi har

næsten alle i dag modtaget et lille bilag fra en virksomhed, der omsætter for 900 mio. kr. De har en eksport på 98 pct., og med formandens tilladelse vil jeg citere et enkelt afsnit fra brevet. Jeg er helt sikker på, at hr. Jes Lunde kender brevet, der står nemlig omkring afgiftsgrundlaget:

»Frasat forslagernes totale tilsidesættelse af eksporterhvervene er det inkonsekvent, at virksomheder som vor, der gennem årene uden offentlig begunstiggelse har gennemført energibesparelser, bringes i en situation, hvor vi efter lovforslaget om statstilskud til kuldioxidafgift ikke kan ansøge om dette.«

Så kommer det interessante:

»En beregning viser nemlig, at vor udgift vil andrage omkring 2,5 pct. af refusionsgrundlaget. Uden de senere års foranstaltninger til energibesparelser, som vi igennem betydelige investeringer har foretaget, ville vi have overskredet 3 pct.-reglen og havde da kunnet ansøge om total fritagelse. Selv i den situation måtte vi relativt set kunne betegnes som en energi-bevidst virksomhed. Dette illustrerer, at afgiften forfejler sit påståede mål og kommer til at virke som et skatteobjekt til brug for fordelingspolitik og til forøgelse af bureaukratiet.«

Og så kommer der noget mere om, at man har oprettet eget elværk og en masse andre ting. I det hele taget har man gjort meget for at klare disse ting, som hr. Jes Lunde og hr. Poul Nielson siger. Men de bliver ramt, og det bliver beskæftigelsen også, og det skal I tænke lidt på.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Jes Lunde for en kort bemærkning, og så får hr. Poul Nielson en kort bemærkning. Derefter slutter vi de korte bemærkninger og går tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jamen det er da et problem, at ikke alle virksomheder med det samme er inde under en ordning med energisyn, så man ikke behøver at have en 3 pct.-tærskel. Det er et problem, det er jeg enig i. Det problem så jeg gerne løst. Men det kan vi ikke, for vi magter ikke administrativt, når vi introducerer en ny lovgivning, at tage alle virksomheder ind på én gang.

[Jes Lunde]

Vi er simpelt hen nødt til, for at det ikke skal bryde sammen administrativt, at starte fra en ende af. Derfor får vi en grænse, og det er ubehageligt, men sådan er det. Det eneste, vi kan håbe på, er, at systemet hurtigt kommer til at fungere så godt, at vi kan få grænsen ned på at være ubetydelig i løbet af forholdsvis kort tid. Det håber jeg at Det Konservative Folkeparti med den minister, der sidder på området, vil medvirke til i praksis, så vi ikke får problemer med den her regel så længe.

Det Konservative Folkeparti hævder, at det generelt er sådan, at når vi indfører en CO₂-afgift, er det at straffe dem, der har sparet meget på energien. Nej, tværtimod, de får da en større fordel af det, når energien bliver dyrere. Jo større afgift der er på energien, jo bedre og jo klogere var det, at de i sin tid begyndte at spare, for jo mindre afgift skal de faktisk betale.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Til fru Charlotte Antonsen må det nødvendigvis blive en gentagelse, fordi det var det samme spørgsmål, der blev stillet anden gang.

Den tidligere ordning på 30 pct. med tilskud til energibesparelser i industrien var efter min erindring ikke anfægtet af EF. Vi har heller ikke i udarbejdelsen af dette fået rådgivning om, at dette ville være et særligt problem i forhold til EF. Hvis det er det alligevel, er den bistand, vi har fået fra regeringen på det tekniske område, betydelig dårligere, end den burde have været, og det nægter vi at tro.

I øvrigt er sagen den, at EF-Kommissionen måske skulle koncentrere sig mere om de 10 mia. D-mark om året, der gives i støtte til kulindustrien i Tyskland, hvis det var, at man ville kigge på de ting i Europa, eller de 240 mia. kr., som Electricité de France skylder den franske stat. Hvis man skulle gå i gang med den slags, var der måske nogle mere markante eksempler rundt omkring i Europa.

Til hr. Behnke: Det med de 30 mio. kr. kan da godt være rigtigt, men det er da ikke nogen voldsom administrativ ressourcetsatsning, i betragtning af hvad der alt i alt sættes i gang med samtlige lovforslag, og en del af det er jo en investeringsmæssig startomkostning.

Til hr. Per Tærsvøl vil jeg sige, at det hele tiden har været hovedideen, at de, der er mest

konkurrencemæssigt belastet af stort energiforbrug, først og fremmest skal tilgodeses; så kommer det til at se sådan her ud.

Flemming Hansen (KF):

Med forårets store CO₂-debat i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 52 i klar erindring står vi nu i den situation, at vi skal føre dette beslutningsforslag ud i livet i form af de 8 lovforslag, der er til behandling her i dag.

Ministrene siger, at det eneste positive, der kan siges om lovforslagene i forhold til beslutningsforslaget, er, at udgiften for erhvervslivet bliver reduceret betydeligt i forhold til beslutningsforslaget. Men jeg tillader mig at spørge: Hvorfor skal vi overhovedet have øgede udgifter for erhvervslivet, alene Danmark, alene os inden for EF? Hvorfor skal vi tabe arbejdspladser? Hvorfor skal vi især ramme de mindre og mellemstore virksomheder, virksomheder, der ikke har råbt så højt som de meget store virksomheder, hvor man tydeligt kan se, at hr. Poul Nielson har ladet sig påvirke ikke mindst af dem i Vejle Amt, men de små virksomheder, som ikke har professionelle informationstjenester og en meget stærk lobbyisme; de skal altså bare betale ved kasse 1?

I øvrigt må vi konstatere, at der skal 8 lovforslag til for at gennemføre et beslutningsforslag, simpelt hen fordi det er lavet så kompliceret, at det i virkelighedens verden vil være stort set umuligt at gennemføre.

Forslagene bringer minderne frem om en heldigvis fjern fortid, da landet blev ledet af socialdemokratiske regeringer, mest af alt fordi der er tale om øgede udgifter for borgerne og erhvervslivet, men også fordi lovforslagene er så uigennemtsigtige og uforståelige for alle os almindelige mennesker og desværre også for virksomhederne.

Alene det, at man er nødt til at gennemføre en række forslag for at bløde op på ulykkerne i selve lovforslaget om afgiften, bekræfter denne ulykkelige situation.

Jeg skal i det følgende afholde mig fra at gå i detaljer med hvert enkelt af de 8 lovforslag, simpelt hen fordi det alligevel ikke er muligt at forstå indholdet, og her henviser jeg bare til lovforslag nr. L 97, side 13, hvor jeg personlig finder – men jeg er heller ikke akademiker, det indrømmer jeg, hr. Poul Nielson – det ufatteligt vanskeligt at forstå den beregning, der er lavet

[Flemming Hansen]

dér. Det er ikke ministeriets skyld, men det er de krav, man har stillet.

Alene det administrative kaos, disse lovforslag vil medføre, virker uhyggeligt på mig. Konsekvensen af det beslutningsforslag, der blev vedtaget i foråret, og hvis resultat vi nu ser her, er, at enhver borger også uden for dette hus, og især uden for dette hus, vil sige: Jamen er de da rigtig kloge de mennesker, der sidder og vedtager sådanne love, som hverken vi eller de selv kan forstå? Ud over at der kommer prisstigninger på mellem 200 kr. og 1.000 kr. for hver enkelt husstand, kommer der også meget voldsomme stigninger for erhvervslivet.

Det er fantastisk, at en stor dansk virksomhed i går henvendte sig til mig for at få råd om, hvordan de skulle regne CO₂-afgiften ud. Hr. Per Tærsebøl nævnte et tilsvarende eksempel. Jeg måtte bekræfte over for virksomheden, at enten skulle de af med en 7-8 mio. kr. i afgift, eller også kunne de være så heldige, at de ikke kom over 3 pct.s grænsen, fordi de ikke sparede særlig meget på energien, og så skulle de kun af med 10.000 kr. Det er næsten tragikomisk, det må jeg indrømme. Folk forstår det simpelt hen ikke.

Derfor må jeg indrømme, at jeg synes, det er en fejl, når man har sagt, at det mest positive, man kan sige, er, at udgifterne for erhvervslivet er reduceret i forhold til det oprindelige forslag.

Man kan da sige, det også er positivt set med socialdemokratiske øjne i hvert fald, at det giver beskæftigelse til utrolig mange mennesker i statsadministrationen og i kommunerne og i allerhøjeste grad også til revisorer og regnskabsfolk i det private erhvervsliv. Revisorerne har jo mindre at lave, end de har haft før, fremgår det tydeligt af pressen i dag, og så er det jo dejligt, at de har hr. Poul Nielson til at hjælpe sig.

Jeg opfordrer derfor ethvert folketingsmedlem til at læse disse lovforslag igennem og enhver virksomhed til at gøre det samme og så konstatere, at det Socialdemokrati, der siger, at erhvervslivet skal have bedre vilkår, nu trækker endnu en administrativ dyne ned over erhvervslivet og dermed giver den modsatte effekt.

Tænk engang, det fremgår af ministerens skriftlige oplæg, at 400.000, 400.000 virksomheder skal bøvl med konsekvenserne af disse

lovforslag. Det eksempel, som ministeren nævner med damefrisøren og landmanden, er utvivlsomt et af utallige eksempler, som vil vække borgernes vrede og trækken på skuldrene over det makværk, vi laver herinde i Folketinget.

Fra konservativ side har vi hele tiden accepteret, at miljøafgiften kan blive nødvendig for at begrænse CO₂-udslippet, men vi har også hele tiden gentaget og gentaget og gentaget, at det burde ske i samarbejde med vore partnere i EF, og EF har jo frarådet stærkt, at landene går enegang i denne sag. EF er kommet med et udspil; jeg erkender, det ikke er færdigbehandlet. Det vil være sund fornuft at vente på EF. Men til trods for opbakning fra flere fagforbund omkring dette synspunkt, vil Socialdemokratiet ikke høre på den sunde fornuft.

Når den danske andel, CO₂-andelen, i den globale udledning udgør mindre end en trehundrededel, vil der være mening i at vente på de fælles EF-regler, når vi ved, at EF's udledning udgør en syvendedel af den samlede udledning på verdensniveau.

Det er klart, at med den næsten religiøse indstilling, som parterne bag beslutningsforslaget har lagt for dagen i denne sag, så ved jeg godt, at lovgivningen vil blive gennemført; uanset fornuftige argumenter; uanset at det vil koste mange arbejdspladser i Danmark; uanset at det er administrativt belastende for danske virksomheder; uanset at fælles EF-regler er på vej; uanset at det giver konkurrenceforvridning i forhold til vore partnere i EF; uanset at det øger skattetrykket; uanset at det ændrer principper for vores energipolitik, og uanset at det er umuligt at styre administrativt.

Jeg tror desværre ikke, det bliver muligt at få fornuften til at sejre i denne sag, og jeg beder derfor indtrængende især vore virksomheder sætte sig ind i lovforslagene og notere de administrative byrder og øgede omkostninger, det medfører. Og jeg beder virksomhederne og deres medarbejdere, og især de medarbejdere, der mister deres job på grund af disse forslag, jeg beder dem bemærke Socialdemokratiets rolle i dette makværk.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg vil gerne begynde med en overordnet politisk betragtning. Et flertal bestående af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF

[Peter Hansen-Nord]

har som bekendt drillet regeringen igennem det seneste halve år med en totalt uigennemsigtig og ødelæggende skat på CO₂.

Jeg har ikke sympati for et miljømæssigt martyrium på Solitudevej, hvor man igennem enegang holder dansk erhvervsliv og dets konkurrenceevne som gidsel, samtidig med at provenuet herfra går til alskens forskellige tilskud med deraf følgende større offentlig arbejdsindsats til administration og efterfølgende udviklede bekendtgørelser og cirkulærer m.v., som vi endnu har til gode, igen på bekostning af erhvervslivets kommende forringede indtjening og dermed manglende konkurrenceevne. Dette er ikke og dette bliver aldrig Venstres politik.

Det er for mig som nyvalgt lovgiver komplet ufatteligt, at man overhovedet kan få sådanne ideer til skade for os alle sammen forud for Danmarks forberedelse til EF's indre marked, hvor nationens udgangspunkt må være, at vi alle skal være så godt rustet som muligt. Jeg vil gerne understrege, at det helt afgørende for mig er, at sådanne afgifter koordineres med samme vægt og ikrafttrædelsesdato i en samlet EF-harmonisering. Alt andet må betegnes som nationalt selvpineri med let skjulte hensigter og en falsk varebetegnelse for miljøtiltag.

Jeg er glad for politisk, at den danske befolkning nu kan se og mærke på deres pengepung, hvad forskellen er på en velafbalanceret borgerlig afgiftspolitik og en grumset socialdemokratisk ditto.

Efter disse overordnede politiske betragtninger vil jeg kort kommentere de problemer, jeg ser i de enkelte lovforslag.

Det er væsentligt at understrege, at forslagene problematiske indhold i store træk er blevet halveret i forhold til det oprindelige, og det tegner selvfølgelig godt for en yderligere påvirkning af forslagsstillerne i det videre udvalgsarbejde.

Når jeg her tager udgangspunkt i lovforslagene nr. L 92 og L 97, er mit store hovedproblem, som jeg før har nævnt, at alle små erhvervsvirksomheder over en bank – og ikke mindst kapitaltunge erhvervsdrivende med et forholdsvis stort promsgrundlag, fordi der ligger en stor aflønning af kapitalindsatsen – vil blive ramt fuldt ud af afgiften, uden at der for en række af disse virksomhedskategorier eksisterer nogen muligheder for at lægge afgiften

over på deres produktpriser. Jeg vil gentage, at til denne kategori hører især landbrugets primærbedrifter; her er der tale om en indkomstnedgang fra et i forvejen lavt niveau.

Jeg håber, at man i det videre udvalgsarbejde kan ændre på disse lovforslag. Herudover vil man, når man betragter refusionsordningerne, der som før nævnt er et plaster på såret, opleve grænsetilfælde for retten til refusion, der vil medføre hidtil ukendte kreative selskabsdannelser for at opnå forbedrede refusioner.

Omkring lovforslag nr. L 93 må jeg sige, at dette lovforslag kun er en lovfæstelse af de tiltag, som industri og erhvervsliv selv har tilbudt frivilligt. Men love og regler er med forslagsstillerens øjne tilsyneladende at foretrække frem for det private initiativ.

Så en kort bemærkning til lovforslag nr. L 94. Her beskæftiger vi os med en forcering til gennemførelse af decentral kraftvarme til erstatning for i øvrigt velfungerende nye fjernvarmeanlæg baseret på andre brændsler end naturgas og biobrændsler. Denne forcering er i mine øjne ikke altid lige hensigtsmæssig.

Vedrørende lovforslag nr. L 95 og L 96 må jeg sige, at her begiver vi os ud i en hidtil ukendt form for egnsvis og lokal støtte, hvor Danmarks befolkning måbende må betragte, at forslagsstillerne har en særlig forkærlighed for visse små lokalsamfund i Danmark, samtidig med at hele landet skal betale.

Jeg var som ny lovgiver ikke klar over, at noget sådant var tilladt, men jeg må studere grundloven endnu en gang. Men uanset hvad jeg dér finder, er princippet i mine øjne ikke værdigt for dette høje Ting.

Som afsluttende bemærkning må jeg sige, at det er en kunstig midlertidig støtte til VVS-branchen på bekostning af nogle eksportarbejdspladser.

Til lovforslag nr. L 98 vil jeg sige, at her har man den decentrale kraftvarmepolitik, som jeg på længere sigt er enig i, mens jeg dog godt kunne tænke mig en mere pragmatisk holdning til ud fra energiplanmæssige hensyn at give naturgassen og biobrændslerne et ordentligt løft. Jeg savner dog nogle konstruktive forslag fra forslagsstillerne om at åbne op for flere muligheder i det eksisterende naturgasområde.

Når dette er sagt, vil jeg afslutningsvis bemærke, at principperne om at overføre større

[Peter Hansen-Nord]

midler permanent fra statskassen til under-skudsgivende virksomhed er udsigtsløse, men de kan selvfølgelig tjene et midlertidigt fornuf-tigt formål.

Jeg må tage afstand fra lovpakken i sin hel-hed, idet skævvridningerne, konkurrenceevne-forringelsen og principperne om statslig fore-tagsomhed på bekostning af erhvervslivet er for høj en pris at betale på et forkert tidspunkt for det danske samfund.

Riishøj (SF):

For SF er det gode i den lovpakke, vi har til behandling her, at vi nu langt om længe lovgiv-ningsmæssigt får hul på debatten om ressour-ceafgifter.

Jeg ved, at Venstres ordfører, som lige udtal-te sig, har været i pressen de sidste dage, hvor han har gjort sig til talsmand for, at den eneste langsigtede løsning, både ud fra ressource-mæssige og praktiske overvejelser, er, at vi om-lægger afgifter fra arbejdskraft til miljø. Alt det får vi ikke på én gang i denne pakke. Det ville kræve, at man kunne spille på flere tangenter på samme tid, hvilket vi ikke har haft mulighe-der for. Men dette er dog et skridt i den ret-ning, uanset hvordan man vender og drejer det.

Danmark er et rigt land, vi har store miljø-problemer, ikke mindst med hensyn til udled-ning af CO₂, og vi har en forpligtelse til at være i front internationalt på det her område. Vi kan ikke overlade det til udviklingslande og til fat-tigere lande at være i front; vi har en forpligtel-se til at være et land, der viser vejen. Det er ikke et spørgsmål om idealisme, det er et spørgsmål om klodens overlevelse. At idealis-me også kan give økonomiske gevinster, har vi jo set af den danske miljøeksport og de mulig-heder, som der åbner sig i det øjeblik, den så-kaldt danske enegang følges op af andre lande på et senere tidspunkt.

Vi har også den holdning, at plan og marked skal høre sammen. Man kan ikke lave en ener-gipolitik uden at have en langsigtet planlæg-ning, det er utænkeligt; det er kæmpemæssige langsigtede investeringer. Men det er praktisk, hvis man samtidig har nogle markedssignaler, der gør, at man også økonomisk præmieres ved at opføre sig miljømæssigt korrekt. Det har ikke været tilfældet hidtil, hvor al energi for erhvervslivets vedkommende er blevet refun-

deret, og hvor en virksomhed ikke har haft til-strækkelige økonomiske incitament. Så må man gribe til de planøkonomiske kunstgreb ved at vride armen rundt på virksomheder og lave alle mulige indviklede ordninger, hvor virksomhederne imidlertid ikke har et økono-misk incitament til at spare. Det får man i hvert fald snarere med det forslag, der vedta-ges nu.

Vi skal gerne medgive, at der er problemer i forbindelse med at indføre denne slags ting. Der er ikke noget, der hedder fuldstændig ide-ale løsninger med hensyn til refusioner. Vi har i denne sammenhæng været meget forsigtige med at sænke afgiftens størrelse; det er nok og-så grunden til, at det ramaskrig, der var i be-gyndelsen, nu er forduftet noget, må man nok sige. Men vi har altså også taget et særligt hen-syn – det skal vi ærligt erkende – til de virk-somheder, som er i en særlig konkurrencesitu-ation, og som på grund af produktionens ka-rakter har et højt energiforbrug. Det skal un-derstreges, at det er på grund af produktionens karakter. Hvis virksomhederne ikke kan doku-mentere, at de har gjort og vil gøre alt for at nedbringe energiforbruget, så får de ikke af-giftsrefusionerne, og vi må naturligvis i udval-get se til, at man ikke bare giver dispensationer over én kam, uden at man har sikkerhed for, at alle muligheder for at spare på energi i de på-gældende virksomheder er opfyldt.

Der er problemer i ordningen, men det er et skridt fremad, i hvert fald i forhold til den nu-værende ordning, hvor man bare giver generel energirefusion til alle, uanset hvor meget ener-gi de bruger, mens private borgere skal betale høje energiafgifter. Den ordning er i hvert fald uretfærdig. Nu bliver ordningen i hvert fald noget mindre uretfærdig.

Vi vil naturligvis løbende følge, hvordan det her vil virke, og forhåbentlig senere komme frem til en mere enkel ordning, hvor man har en mulighed for at spille på flere strenge og måske lette nogle afgifter på arbejdskraft for erhvervslivet og så hæve energiafgifterne og ressourceafgifterne. Men det kræver et system-skifte her i landet, hvis man skal nå dertil.

Ganske kort om EF-hensynet: Vi har taget meget hensyn til EF. Vi ved også, at regeringen sikkert vil prøve at bruge EF til at blokere det-te her, men vi kan ikke gå og vente. Hvis vi har mulighed for at være i front blandt EF-lande-

[Rilshøj]

ne, så skal vi naturligvis være det. Det her bliver en indviklet, lang procedure i EF, tror jeg; allerede de første møder i EF har jo som sædvanlig vist, at England, men også visse sydeuropæiske lande, er modstandere af at indføre ressourceafgifter. Derfor er det vigtigt, at visse EF-lande går i front og er de første, og at man kan påvirke EF og gøre det noget lettere for EF at indføre en generel ordning på et senere tidspunkt – som for vores skyld gerne må komme så hurtigt som muligt.

Hr. Jes Lunde vil komme nærmere ind på nogle enkeltheder i forbindelse med andre ordføreres indlæg her, så jeg vil standse i denne omgang.

Jes Lunde (SF):

Jeg synes grundlæggende, det er uforståeligt, at de borgerlige ordførere kan svinge sig så højt op. Nu har vi i mange år haft den situation, at danske virksomheder ikke har betalt energiafgifter overhovedet – det er måske ikke noget, som private mennesker her i Danmark er meget opmærksom på, men sådan er det faktisk. Selv om vi alle på vores elregning, på vores varmeregning, i årevis har betalt afgifter – selvfølgelig fordi vi skulle spare, og det har alle haft forståelse for – så har erhvervslivet altså ikke haft den samme tilskyndelse; de har bare kunnet bruge løs.

Det betyder selvfølgelig, at der i dag i erhvervslivet er et utrolig stort urealiseret potentiale for energibesparelser. Vi så jo her i foråret, at der blev lavet en undersøgelse af nogle uafhængige ingeniører, som ledte til en overskrift i Erhvervs-Bladet, der hverken er købt eller betalt af SF, om, at der var mulighed for milliardbesparelser på energiregningen i erhvervslivet, hvis bare man dog ville blive lidt mere bevidst om den omkostningsfaktor, de milliardbesparelser, før man overhovedet går ind og investerer i bedre anlæg, og bare ved at være mere bevidste over for energiforbruget. Bare ved at skrue noget mere på sine termostater, bare ved at være lidt mere opmærksom på, hvad det er, man gør med ressourcerne, kan man spare milliardbeløb.

Det betyder, at det besparelspotentiale, der i virksomhederne er på dette område, langt overstiger provenuet af den CO₂-afgift, vi indfører – langt. Hovedparten af erhvervslivet kan fuldstændig sætte sig ud over de øgede udgif-

ter ved bare at spare på deres energi og endda tjene penge på, at vi kommer med en pegepind i form af CO₂-afgiften og gør dem opmærksom på, at de altså nu er nødt til at kigge noget mere på, hvad de bruger i energi.

Så det synes vi det er på tide at vi gør. Det er noget, der vil være godt for miljøet, det er noget, der kan være med til at forhindre en drivhuseffekt globalt, som kan have nogle helt tøjlesløse effekter på vores økologi, og det er noget, som også er godt for betalingsbalancen, når virksomhederne begynder at spare noget mere på energien. Så det er sund fornuft.

Når man så påstår, at det her koster en masse arbejdspladser, og at det slet ikke er til at drive produktion på disse vilkår, så synes jeg, det er ret interessant at kigge på, hvad det er for elpriser, erhvervsvirksomhederne har i andre lande. Jeg synes, det må være et problem for Det Konservative Folkeparti. Det må være et problem for partiet Venstre, at man faktisk har højere elpriser i erhvervsvirksomhederne i Tyskland, i Japan, i lande, hvor man da klarer sig udmærket industrielt set. Det har man altså kunnet gøre, på trods af at man har haft elpriser, som var mere i harmoni med forureningsvirkningen af de energikilder, man bruger.

Det er det, vi skal til at have i Danmark også, og så må dansk erhvervsliv efterhånden indrette sig på det. Vi tror på, at det vil være en fordel for dem i det lange løb, at de får omstillet sig til det.

De virksomheder, der er afhængige af, at energi er utrolig billig, vil ikke kunne klare sig i det lange løb på denne klode; dem vil der ikke være plads til. Vi er nødt til globalt at begynde at producere på en måde, som er mere ressourcemæssigt fornuftig, som er bæredygtig på lang sigt. Det er vi nødt til at tvinge os selv til.

Vi har gjort en stor indsats over for de private her i landet. Nu er vi også nødt til at tage fat på erhvervslivet, og jeg synes, det er sørgeligt, at så snart miljøpolitikken begynder at have konkrete konsekvenser, så står de borgerlige partier af – nogle af de borgerlige partier, Venstre og Konservative især. Man vil gerne være med til at holde de store taler om miljøet, om, at det er en vigtig sag. Jeg tror, statsministeren i sidste nytårstale snakkede om miljøet på en måde, så selv en SF'er kunne blive rørt, men når det kommer til konkret handling, så er verden en helt anden.

[Jes Lunde]

Jeg har forstået, at en af de væsentligste grunde til, at regeringspartierne ikke kan støtte det her, er, at de ikke kan forstå lovforslagene. Det er selvfølgelig dybt sørgeligt. Jeg vil håbe, at regeringen et eller andet sted i deres kalendere kan få plads til nogle kurser for regeringspartiernes folketingsmedlemmer, så de kan blive sat ind i stoffet. For det har da ikke været vores indtryk i de forhandlinger, vi har haft med regeringen, at ministrene ikke har forstået det.

Hvis det er sådan, at ministrene heller ikke har forstået lovforslagene i de forhandlinger, vi har haft, så har de været gode til at skjule det. Men det er da muligt. Jeg vil da ikke udelukke det.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg må sige til begge ordførere for SF, men især hr. Riishøj, som citerer nogle holdninger, der tidligere er kommet frem, at det i denne forbindelse er en lige vel abstrakt og forkert sammenblanding.

Vi må holde os helt for øje – og det er helt afgørende, og det er Venstres og regeringspartiernes holdning i al almindelighed i denne sag – at problemet her er tidspunktet. En gennemførelse nu vil simpelt hen betyde, at vi ødelægger det for os selv på et for mig at se forkert tidspunkt.

Og så vil jeg sige også til hr. Riishøj, at midlernes anvendelse, som man her har beskrevet det, jo er en helt anden end at sænke indkomstskatter.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det, der er så sørgeligt i denne sag, er, at man har valgt at lægge forslag frem, der indebærer en masse ekstraudgifter, uden at det har nogen særlig stor effekt på miljøet. Det er det, der er problemet, og det er det, der er sørgeligt set fra regeringens side.

Der er så mange ting, man kunne tage fat på, hvor man virkelig forbedrede miljøet. Det, man laver her, er jo fuldstændig, eller stort set, ligegyldigt.

Hr. Riishøj taler om, at det er et skridt i en rigtig retning, og det kan man da godt sige det er. Så er det spørgsmålet, om det harmonerer

med, hvad hr. Riishøj siger senere i sit indlæg om, at der er tale om en langsigtet strategi. Jeg kan næppe forestille mig, at dette oplæg nogen sinde vil kunne indgå i en langsigtet strategi og da slet ikke harmonere med en tankegang, som Kommissionen er inde på. Det var noget, hr. Poul Nielson var inde på i sit første oplæg, nemlig at man kunne forestille sig, at det her harmonerer med en tankegang hos Kommissionen.

Selvfølgelig vil EF ikke indføre en degressiv miljøafgift, hvor man skal betale mindre i afgift, jo større energiforbrug man har. Selvfølgelig vil EF ikke indføre et system, der er så bureaukratisk for især mindre virksomheder.

Jeg vil gerne til slut høre om hr. Riishøjs holdning til EF's seneste vedtagelse i juni måned om afgifter, som indebærer, at virksomhederne pr. 1. januar 1993 skal til at betale, hvad der svarer til en afgift på 33 kr. pr. ton udledt CO₂. Er det ikke mere et skridt i den rigtige, langsigtede retning, hvis hr. Riishøj mener noget med, hvad han siger om, at det, man lægger op til, er en langsigtet strategi?

(Kort bemærkning).

Per Tærsebøl (KF):

Hr. Riishøj siger noget om, at Danmark er et rigt land, og det er jo også fuldstændig rigtigt; det er vi. Om vi er det rigeste land i EF, ved jeg ikke. Men er vi rige, så er det måske ikke mindst på grund af den borgerlige regering, der har været her en del år efterhånden.

Så kommer hr. Riishøj med noget om, at man skal have en langsigtet energiplan, og at man skal have en energiplan, der harmoniseres sammen med EF. Det synes jeg ikke klinger rigtigt i denne sag.

Det, hr. Riishøj egentlig siger, er: Lad os vente lidt, lad os vente, indtil EF kommer med! Jeg ved godt, at noget af det sværeste i politik er at trække noget tilbage, og det hjælper selvfølgelig heller ikke, hvis jeg beder SF og Socialdemokratiet, og hvem der nu ellers er med, om at trække forslaget tilbage. Sådan noget gør man jo ikke i politik, for så er man jo ikke en god politiker. Men det ville være klogt, for det, der sker her, er, at der er en del mennesker, der mister deres arbejde, fordi vores konkurrenceevne bliver dårligere og dårligere.

Hr. Riishøj, eller også var det hr. Jes Lunde, talte også om, at England under ingen om-

[Per Tærsebøl]

stændigheder ville være med til nogen af disse ting. Ergo vil de have en konkurrencefordel i forhold til Danmark. Og sådan kan man blive ved. Facts i det her er, at vi mister arbejdspladser.

Så siger hr. Jes Lunde noget om, at Det Konservative Folkeparti ikke siger ret meget, når det drejer sig om miljø, og at statsministeren for nylig har holdt en stor tale om miljø. Jeg vil da godt slå fast, at vi interesserer os lige så meget for miljø som SF og Socialdemokratiet, men forskellen på os og f.eks. SF er, at vi ikke er bange for at tale imod eksperterne.

For hvem er eksperterne? Det, der sker for øjeblikket, er, at man diskuterer vildt og inderligt, hvor farlig kuldioxid egentlig er, og endnu er der ikke nogen, der har overbevist mig – og der er mange andre, der heller ikke er blevet overbevist – om, at det er det rigtige, man gør; deriblandt er der en del professorer og andre kloge mennesker. Jeg er nu tilfældigvis isenkræmmer, og det er nogle af de dygtigste mennesker, der findes, og selv om jeg er det, kan jeg ikke gennemskue alt det, der sker. Derfor synes jeg, det ville være klogt, om man trak alle disse forslag tilbage, indtil man fandt ud af, om det var det rigtige, man gjorde.

Nå, nu kan jeg se, at den røde lampe lyser. Skal jeg så sætte mig ned? Det gør jeg så.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Det er ikke noget krav, at man sætter sig ned. Det er kun et krav, at man forlader talerstolen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Der var to-tre små ting i SF'ernes indlæg, jeg gerne ville kommentere.

Hr. Riishøj siger, at det er uretfærdigt, hvis de private borgere alene skulle betale for de høje energipriser. Ja, det er da rigtigt, men det, man gennemfører her, er jo netop en forøgelse af energipriserne. Ellers har jeg måske misforstået det totalt; som sagt er jeg jo ikke akademiker. Man forøger da afgifterne her, gør man ikke det? Og dermed får man højere priser, og det var altså det, der ville være uretfærdigt, fordi de er høje i forvejen.

Så siger hr. Jes Lunde – og dér er vi så tilbage ved den debat, vi havde under beslutningsforslaget i foråret – at erhvervslivets energipri-

ser er lavere i andre lande, end de er i Danmark. Ja, det er rigtigt, og jeg forstår, at filosofien så er den, at der er et eneste felt i hele verden, hvor vi har lidt lavere priser end andre, og det er på energien, og det er godt, men så skal det altså omgående sættes op, for det var dog ganske forfærdeligt, hvis vi skulle klare os så godt.

Endelig til hr. Jes Lundes argumentation om forståelsen af disse forslag. Det er rigtigt, at det ved hjælp af dygtige embedsmænd er lykkedes også mig i går at få en vis forståelse af, hvad det er, der foregår her, men disse dygtige embedsmænd sidder jo altså ikke ude i alle erhvervsvirksomhederne. De skal så hyre revisorer og konsulenter, og hvad ved jeg, for at forstå det. Jeg er da meget taknemlig for den hjælp, jeg har fået for at kunne forstå det; jeg kunne ikke forstå det ved at læse det selv, og det er jo en ærlig sag, at man ikke er så højt begavet eller så godt uddannet, at man kan det.

(Kort bemærkning).

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg synes, det er en interessant debat at overvære, for det er typisk, at vi i Danmark tror, vi er verdens centrum. Hvis vi mener, det er rigtigt, så kan de gode systemer udbredes over hele verden; EF vil tage det omgående, og så vil USA og alle de andre følge efter. Vi har fundet de vises sten. Jeg synes, det er dejligt, når man er så heldig at overvære en så intelligent og begavet debat som denne her.

For det første: Da oprindelsen til denne CO₂-afgift kom, var det af hensyn til drivhuseffekten. Derfor vil jeg gerne spørge: Er det stadig væk hovedargumentet at forbedre på drivhuseffekten? Er det det, der er meningen med det her mærkelige lovforslag? Det vil jeg gerne have et svar på.

Dernæst er det mit eget indtryk, at lovforslaget er typisk gammel, socialdemokratisk kringlet tankegang. Først tænker man: Hvor har vi nogle penge, vi kan opkræve i skat? Derefter opkræver vi lidt skat, og så siger vi: Vi skal omfordele dem, således at nogle, som har brug for det, kan få pengene. Så betaler vi, og så beholder vi lidt mere i statskassen. Altså først tager man to tredjedele eller en hel del fra folket, og så får folket en tredjedel tilbage, og resten går i statskassen, så man kan tilbyde andre forskellige goder. Og det her er mere kring-

[Niels Anker Kofoed]

let, end det plejer at være; det er ikke så begavet, som Socialdemokraterne tidligere har været, når de har lavet den slags kringlerier. Så vidt det saglige i disse forslag, som jeg synes er mærkeligt.

Så var hr. Riishøj inde på noget om, at det nok var vanskeligt at gennemføre, for vi skulle have et systemskifte her i Danmark. Nu skal man tænke på hr. Riishøjs baggrund: Hvilket systemskifte skal man over til? Er det det, han drømte om i sin tid, som man havde østpå? Er det det system, vi skal have tilbage? For det er jo netop et virkelig østeuropæisk system, man vil lave, hvor man skal kontrollere alt og alle.

Til sidst vil jeg spørge, om I virkelig mener, at en CO₂-afgift på el skulle være retfærdig. I den landsdel, hvor jeg kommer fra, importerer vi jo el fra Barsebäck, og Barsebäck forurener, så vidt jeg ved, ikke med CO₂. Hvorfor skal det bornholmske område betale endnu mere i energifgifter, end vi gør i forvejen? I forvejen betaler vi 35 mio. kr. for at billiggøre naturgasen i den øvrige del af landet. Skal vi nu yderligere belastes, fordi man har nogle mærkelige, kringledede ideer om, hvordan man skal lave omfordelingspolitik i dette land?

Hvis vi nu er helt ærlige, så vil det sige, at CO₂-afgift, det bruger vi. Vores egentlige opgave er at finde ud af, hvad for et område vi kan kræve flere penge ind på, så vi kan fordele dem anderledes. Sig det ærligt, for det har ikke noget med drivhuseffekten at gøre.

For øvrigt kan jeg sige om drivhuseffekten, at den har været ganske udmærket, for vi har haft udmærkede somre, og vi kan håbe på, at drivhuseffekten også vil hjælpe de kommende år, så vi kan få lige så gode somre.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Når den røde lampe lyser, beder jeg medlemmerne om at respektere, at så er taletiden slut.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Ganske kort til hr. Niels Anker Kofoed om det her med drømmen østpå – som vi jo i øvrigt aldrig har haft i SF. Det er noget vrøvl, for er der noget punkt, hvor der aldrig nogen sinde har været kontrol med virksomheder østpå, så er det energien. De har frådset løs, deres priser har været ekstremt lave. Der har overhovedet

ikke været nogen kontrol – på det punkt i hvert fald. Man har stillet energi til rådighed, som for øvrigt har forurennet voldsomt, men man har bare ladet dem være billig, og man har ikke kontrolleret på nogen punkter. Så lige netop på det punkt er det lidt uheldigt. Man har kontrolleret på alle mulige andre punkter – produktionen, sammensætningen af fuldstændig tåbelige ting – men dér, hvor det kunne være passende at gøre det, hvor man kunne have haft et vist check på det, har man aldrig haft nogen kontrol, og det er derfor, de har svinet så utrolig meget.

Og så til hr. Peter Hansen-Nord. Jeg kan forstå, at man egentlig er tilhænger af ressourceafgifter – det fremgik nu ikke af hr. Niels Anker Kofoeds indlæg – men at tidspunktet er forkert. Så rejser der sig jo spørgsmålet – vi kan ikke nå hele diskussionen i dag – hvornår tidspunktet så er. Er det, når hele verden har gennemført det, eller er det, når EF har gjort det? Skal vi hele tiden være i halen på dem i EF, og først når de mest sendrægtige i EF er kommet med? Så er der jo ikke meget perspektiv i det, ud over at man så har opgivet. Så kan vi jo næsten nedlægge Folketinget, hvis vi ikke kan indføre noget som helst her, uden efter at alle andre lande i EF har indført det. Så er det jo ikke særlig smart.

Men jeg kan forstå, at Venstres holdning trods hr. Niels Anker Kofoeds lidt blakkede indlæg er, at ressourceafgifter er vejen frem, og så kan man se på andre afgiftstyper og måske nedsætte dem, men at det ikke er en helt tosset idé at bruge markedsmekanismen. At sige, at noget, som man synes man skal spare på, også skal være dyrt, er i hvert fald også filosofien hos os i SF.

Jeg ved ikke, om hr. Per Tærsebøls indlæg er en opfordring til at trække forslaget tilbage. Det ville være en ret dårlig idé, så det bliver det ikke. Men jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at det at bruge promsgrundlaget, som er så kritiseret, faktisk er noget, vi har fået anbefalet netop af hensyn til EF. Det var lettere at bruge momsgrundlaget, det må man bare ikke. Men vi har så promsgrundlaget. Det må vi leve med.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Drivhuseffekten er blevet anfægtet her i dag,

[Jes Lunde]

og jeg vil da gerne indrømme over for hr. Per Tærstøl, at det er en svær sag at overskue, om drivhuseffekten er noget, som faktisk findes eller ej. Og hvad søren skal vi almindelige jordiske her gøre, som ikke er klimaeksperter?

Vi må henholde os til, at FN har sammensat et klimapanel, hvor de har skrabet stort set alt, hvad der er af ekspertise på området, sammen. Det klimapanel, man dér har samlet, og som hedder IBCC, har fremlagt nogle rapporter, hvori man mener at kunne påvise, at der er en truende drivhuseffekt. Andre kan så finde en halvstuderet her og dér, som mener, der er problemer i teorien. Hvis man lader sig anfægte af det hver gang, kommer vi jo ingen vegne. Vi er nødt til at sige, at når et klimapanel, som FN har sammensat og som består af næsten alt, hvad man kan opdrive af gode eksperter på området, siger, at der er et problem her, så er det tilstrækkeligt. Det kan så være, det viser sig, at det er os, der tager fejl, det er da muligt, men vi er nødt til at lade tvivlen komme miljøet til gode, simpelt hen. Vi tør ikke tage chancen.

Så er det rigtigt, som hr. Niels Anker Kofoed siger, at på en kold vinterdag kan det være dejligt at tænke på drivhuseffekten. Så kan det blive lunere. Men hvis nu det indebærer, at der smelter is ved polerne, så vandstanden i verdenshavene stiger med et par meter, så er jeg helt sikker på, at hr. Niels Anker Kofoed er ligeglad med det, hvis han bor mere end 2 m over havets overflade. Men jeg er sikker på, at de 100 mio. mennesker, der bor i Bangladesh, ikke er ligeglade. Og jeg er sikker på, at hr. Niels Anker Kofoed heller ikke er ligeglad længere, den dag der står et betragteligt kvantum økologiske flygtninge her i Danmark, som er et helt andet antal end det, vi taler om nu. Den flygtningedebat, vi har nu, er i nogle helt andre proportioner. I skal se meget mere, hvis der er 400 mio. i Bangladesh, der bliver sat under vand. Så skal I se flygtninge i et antal, som siger sparto til alt, hvad vi nogen sinde har oplevet.

Så jeg anbefaler, at hr. Niels Anker Kofoed tager det alvorligt, selv om han en gang imellem fryser, og selv om han måske bor mere end 2 m over vandoverfladen.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Hr. Riishøj fremhævede for lidt siden, at virksomhederne skulle have et økonomisk incitament til at spare. Jeg vil gerne bede hr. Riishøj om at forklare sammenhængen med refusionsordningen, hvor tanken jo er, at jo mere energi man bruger, jo større refusion får man, og måske slipper man næsten helt.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg synes lige, jeg skal skynde mig at komme med en lille, kort kommentar til hr. Riishøj, som ikke kan se perspektivet i at følge EF; men det er vi jo nogle stykker her i salen der i dag ikke kan forstå at hr. Riishøj ikke kan forstå. Det må være meget vigtigt, hvis man overhovedet har noget miljømæssigt hensyn med sin lovgivning, at så mange er med samtidig som overhovedet muligt. Derfor er der absolut et perspektiv i, at disse ting sker samlet i EF, og jeg så også gerne på en række områder, at det skete samlet i GATT-regi.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Luftmiljøpolitik er fuldstændig lige gyldig, hvis den ikke er i sammenhæng med andre lande. Derfor må vi vente på EF. EF har, som jeg allerede har været inde på, gennemført energifgifter, der træder i kraft 1. januar 1993. Det er der ikke ret lang tid til. Det svarer til en afgift på CO₂-udledning på 33 kr. pr. ton for virksomhederne.

Derudover har hr. Riishøj ikke ret i, at man i EF skal vente på de mest sendrægtige. Det skal man netop ikke, fordi der er kvalificeret flertalsafgørelse på miljøområdet – eller det bliver det. Så endnu en gang: EF er faktisk ikke så tosset, som SF gerne vil have det til at lyde.

Hr. Jes Lunde var inde på, at man ikke giver kompensation over én kam, og betragtede det som noget positivt. Sådan fremgik det i hvert fald. Jeg ser det nærmere som noget meget negativt, at virksomhederne ikke på forhånd ved, at hvis de foretager en dyr investering, så kan de måske faktisk få en refusion. Det er et af de mange problemer, der er med dette forslag. Der er simpelt hen et for dårligt incitament for virksomhederne til at gøre noget, for de aner ikke, hvor de står, hvis de har gennemført miljøinvesteringen.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg vil bare sige til fru Pia Larsen, at der er et problem i, at man har denne skala med 50, 75 og så en hel fritagelse, det skal vi erkende. Men det er dog ikke sådan, at man generelt kan sige, at de virksomheder, som har store energiomkostninger, frådser med energien. Der er virksomheder herhjemme, der på grund af produktionens karakter – inden for den kemiske industri, glasindustrien, Portland Cement, Stålvalseværket – har højere energiomkostninger end andre.

Derfor er der i det forslag, vi har fremsat, taget det hensyn, at der for de virksomheder, som ofte er i en særlig konkurrencesituation, netop i de brancher er nogle særlige ordninger. Til gengæld for at få del i de ordninger skal de imidlertid gennemgå et energisyn og pålægge sig energibesparelser, og det er en forudsætning. Vi regner så med, at den ordning bliver administreret sådan, at de virksomheder, som ikke har sparet det, de kan, igennem disse energisynsordninger og -investeringer nedsætter deres energiforbrug til det optimale. Men det er altså højere end i mange andre virksomheder, fordi de har en produktion, hvor råstofferne simpelt hen er anderledes end i nogle energilette virksomheder. Der er taget det hensyn, og det er altså Portland Cement, Stålvalseværket og de virksomheder, som ellers muligvis ville krakke. Vi har været liberale her over for disse virksomheder, men det er altså ikke sådan, at fordi man har et højt energiforbrug, er man nødvendigvis energifrådser. Det er altså virksomheder, som fru Pia Larsen udmærket kender, og som jo af produktionsmæssige grunde har et højt energiforbrug.

Så ganske kort: Venstre har åbenbart den holdning, at vi skal vente på EF, og så færdig! Hvis det er en generel holdning, hvad skal vi så med Folketinget, hvis vi skal gå og vente og vente? Det kan jo godt være, at vi fra 1992, som hr. Peter Brixtofte var inde på i B.T. den anden dag, kan mødes et par gange om året og tage stilling til EF's ordninger, men o.k., så har vi et andet samfund. Men indtil videre har vi altså muligheden for nogle gange at være lidt i front, og det skader måske ikke.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Hvis jeg forstod fru Charlotte Antonsen ret, mente hun, at CO₂-sagen, fordi den også har et miljøaspekt, vil kunne gennemføres i EF med flertalsbeslutning. Men det er ikke rigtigt. Det er afgifter. Både en ny CO₂-afgift og det element i oplægget, der drejer sig om energiafgifter, er regulære afgiftsbeslutninger, og dér er der og vil der vedblivende være tale om enstemmighedskrav.

Det interessante i den diskussion, vi har her, er derimod, at man også arbejder med tanken om en refusionsordning til særlig energitunge brancher og virksomheder som noget, der skal udformes, og det er det, vi altså har et bud på i Danmark. Til den kritik, der lyder af vores bud på det her, nemlig at de energilette eller relativt energilettere så bliver stillet relativt lidt dårligere, må vi sige: Nå ja, men ellers kan man jo heller ikke gøre noget for dem, der er særlig belastede.

Kim Behnke (FP):

Allerede da vi behandlede B 52-forslaget, der jo nu i sin udførelse i form af konkrete lovforslag for alvor skal i gang med at bombe det danske samfund, gjorde jeg på vegne af Fremskridtspartiet opmærksom på, at vi ikke deler den såkaldte konsensus omkring hele drivhushistorien. Vi tror simpelt hen ikke på de pågældende teorier, og i mellemtiden er der jo heldigvis flere og flere folk, der støtter vores synspunkt.

Selv om hr. Jes Lunde kalder de pågældende for »nogle halvstuderede hist og her«, så vil jeg alligevel tillade mig at citere fra en af disse efter hr. Jes Lundes mening halvstuderede. Det er Aksel Wiin Nielsen, der er professor i meteorologi ved Københavns og Århus Universiteter, så det er ingen hr. hvem som helst. Han skrev tirsdag den 20. august 1991 en kronik i Jyllands-Posten under overskriften »Drivhusteorien – en gang til«, og jeg citerer om lidt, når jeg har fortalt, at det, han tager udgangspunkt i, netop er den beregningsmodel, som dette internationale klimapanel har fundet frem til, vel at mærke en edb-model. Man har lagt nogle data ind i en edb-model, og så trykker man på knappen, og så forventer man, miraklet sker, og derudfra handler man.

Aksel Wiin Nielsen skriver følgende:

[Klm Behnke]

»Modellerne forudsiger globale temperaturændringer mellem ca. 1,5 grader og ca. 5,5 grader. Den observerede temperaturændring er højst en lille brøkdel af en grad. Modellerne forudsiger, at temperaturen vil stige væsentlig mere ved polerne end ved ækvator, men polområderne er blevet afkølet indtil nu ifølge observationerne. Der synes at have været en signifikant stigning af temperaturen på tre til fem km's højde, men det er jo ikke dér, vi bor.«

Og han fortsætter videre:

»Ser vi endelig på, hvad observationerne siger for Danmark, der kun er ca. 1/10.000 af jordoverfladen, så viser en omfattende undersøgelse fra Danmarks Meteorologiske Institut, at vort land i perioden fra 1960 til 1990 sammenlignet med den lige så lange periode fra 1930 til 1960 er blevet koldere med 0,3 grader, mere regnfuldt med 44 mm og mindre solbeskinnet med 85 timer, alt sammen pr. år. Der er altså ingen drivhuseffekt at spore hos os.«

Det synspunkt deler Fremskridtspartiet, og derfor er hele grundlaget for denne lovgivning, vi nu skal i gang med, efter vores mening totalt og aldeles fejlagtigt.

Spørgsmålet er så: Skal vi lade vores virksomheder få lov til bare at bruge løs af energien? Det kan man sige, at det behøver man ikke, og man behøver heller ikke at indføre CO₂-afgift for at få virksomhederne til at spare på energien. Århus Stiftstidende skriver f.eks. den 11. maj 1991, at 67 århusianske virksomheder i samarbejde med de århusianske energivirksomheder – det er Århus Kommunale Værker og Arke – har gennemført en energisparekampagne på helt frivillig basis, og det har resulteret i, at de 67 virksomheder nu har kunnet skære 3 mio. kr. af deres elregning. Elforbruget er simpelt hen faldet med 23 pct. i virksomhederne. De virksomheder har altså gjort det fuldstændig frivilligt og uden denne absurde lovgivning, som vi behandler i dag.

Vi er overbevist om, at det sagtens kan lade sig gøre i alle andre virksomheder ad frivillighedens vej at få energiforbruget sat ned, for det er jo fejlagtigt, når det bliver hævdet fra talerstolen, at danske virksomheder, når de har, det var vist Europas eller måske endda verdens billigste energipriser, bare frådser løs. Vel gør de ej! Det var nok en fortalelse, da hr. Riishøj sagde, at al energi refunderes. Det er ikke al energi, men al energiafgift, der refunderes. Jeg håber, jeg får bekræftet, at det var en fortalelse.

Men alligevel skjuler der sig let et billede af, at i Danmark bruger virksomhederne bare løs af energien. Det passer jo simpelt hen ikke. Næsten ligegyldigt hvilke brancher man sammenligner med, kan man se, at der over de senere år er sket et meget markant fald i energiforbruget pr. produceret enhed. Det er selvfølgelig, fordi værktøjer osv. bliver bedre og bedre, men det er jo også, fordi energien langtfra er gratis, selv om man ikke betaler afgift. Tænk på, hvad danske virksomheder ellers er omfattet af af skatter og afgifter osv., som man ikke kan spare på. Man kan jo ikke spare på indkomstkatten for medarbejderne – jo, det kan man, hvis man fyrer nogle af medarbejderne – man kan ikke spare på AUD-bidrag osv., men man kan spare på elregningen, og det gør man allerede i dag. Selvfølgelig gør man det.

Det bliver hævdet, at det er uretfærdigt, at det kun er forbrugerne, der betaler energiafgift, så nu skal danske virksomheder have et ordentligt hak i tuden. I de sammenligninger, man laver, har vi tidligere fra talerstolen haft hr. Poul Nielson til at divertere med forskelle og ligheder mellem skotøjshandlere i Flensburg og i Kolding, tror jeg det var, men det er jo ikke interessant.

I det samlede billede skal man jo medtage samtlige skatter, samtlige afgifter og sociale bidrag, der bliver betalt af virksomhederne i EF-landene, og tager man det regnestykke, så viser det sig, at Danmark desværre kommer ind på en klar førsteplads som det land, hvor virksomhederne har det største samlede skatteniveau.

Og når vi lægger denne nye CO₂-afgift oven i det ekstra høje skatteniveau, ja, så skal det altså gå galt. Det var noget andet, hvis vi i den anden ende sagde: O.k., så nedsætter vi selskabsskatten eller indkomstkatten yderligere; så var der noget at tale om. Men det gør man jo ikke, man indfører en ny afgift, der kommer ovenpå, og det er dér, det går galt.

Og hvad gør man så? Ja, man opkræver pengene, og så møblerer man lidt om på dem mellem ministerierne, og så udbetaler man dem igen, men det er jo kun de flinke, der får udbetalt tilskud, dem, som tillader, at der skal statskommissærer rundt og måle, om nu kedlen er et par grader for varm eller for kold, statskommissærer, der skal rundt og se, om der er for mange lysstofrør i de enkelte armaturer osv.

[Kim Behnke]

Det er hele den filosofi, der går ud på, at hvis bare staten kommer og kontrollerer, så går alting godt. Den filosofi tager vi afstand fra, og vi mener, det overalt i verden er dokumenteret, at den ikke virker.

Men det er jo ikke nok med det. Virksomhederne får deres samlede økonomi forringet meget væsentligt, og det betyder, at vi får nogle flere arbejdsløse. Til lykke med det, vil jeg sige til flertallet. Jeg synes, det er rigeligt, at vi har over 300.000 i forvejen. De beregninger, der er kommet fra industriorganisationerne, har vi ingen grund til at anfægte, og de siger klart, at der bliver en faldende beskæftigelse som følge af det her.

I det hele taget er det jo underligt, at netop energiområdet er det, man tager fat i, for hvis vi skal have en merbeskæftigelse her i landet – og det håber jeg alle er enige om vi skal have – så kan man ikke igangsætte nogen som helst produktion, hvad enten det er et ismejeri eller en skotøjsfabrik, eller hvad det er, uden at det koster energi. Alt koster energi. Det at sætte 300.000 mennesker i arbejde vil koste meget mere energi end den, vi bruger i dag. Vi synes sagtens, at vi kan tillade os at bruge den mere energi, vi lever dog trods alt i en del af verden, hvor vi bestemt ikke frådser med energien.

Dernæst vil jeg gerne vende mig lidt mod den måde, som partierne Venstre og Konservative har håndteret denne sag på. Venstres ordfører, hr. Peter Hansen-Nord, sagde, at her havde vi virkelig noget, der viste, hvad forskellen mellem liberalisme og socialisme var. Jo tak, men jeg synes, det var lidt flot, for sandheden er jo den, at Venstre og Konservative godt vil være med til at indføre CO₂-afgiften, hvis bare de andre EF-lande er lige så dumme som vi. Det er jo i virkeligheden bare afgiftsstørrelsen og tidspunktet, der er forskellen mellem de tre desperadoer, der indfører det her, og så Venstre og Konservative. Vi har set både hr. Flemming Hansen og hr. Peter Brixtofte fra henholdsvis Konservative og Venstre i Jyllands-Posten argumentere for, at bare de andre EF-lande er lige så dumme som vi, så skal vi følge med.

Disse lemmingetendenser hopper vi ikke på, og selv om nogle andre lande er så dumme at indføre CO₂-afgift, skal vi holde os langt, langt væk, når det om 5 eller 10 år viser sig, at de synspunkter, vi har, selvfølgelig er korrekte.

Det, som bliver resultatet af, at man gennemfører disse lovforslag, er efter vores mening aldeles destruktivt over for den stemning, der i forvejen hersker ude i dansk erhvervsliv. For de folketingsmedlemmer, der en gang imellem har tid til at være ude og fornemme, hvad der foregår i dansk erhvervsliv, både i produktion og i service og i handel, er det nedslående, og det er så kedeligt, det indtryk, man får.

Det, Folketinget i stedet for burde have brugt de timer, vi har brugt indtil videre på at snakke om dette forslag til, var faktisk at gennemføre nogle ting, der kunne fremme beskæftigelsen, der kunne få det til at gå bedre ude omkring i virksomhederne, frem for at man altså nu lader B 52-bombemaskinen for alvor gå i gang.

Jeg skal derfor på vegne af Fremskridtspartiet afvise pakken.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Ja, nu må jeg jo nok starte med at afsløre, at det ikke er sikkert, at jeg har læst hele Fremskridtspartiets partiprogram, men jeg kan ikke følge hr. Kim Behnke – og jeg mener, jeg husker rigtigt, at Fremskridtspartiet i øvrigt mener, at et EF-samarbejde er korrekt – når han allerede nu markerer, at det samarbejde kun er korrekt, såfremt vi får noget ud af det. Det er klart, at et samarbejde i en større international sammenhæng også forpligter, og det gør det selvfølgelig også på det her område.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det kan godt være, hr. Peter Hansen-Nord med fordel kunne kigge lidt i Fremskridtspartiets partiprogram, og han skal være velkommen. Jeg var jo i en lidt anden privilegeret situation, inden debatten startede i dag, for allerede kl. 14 kunne man i Radioavisen høre, hvad hr. Peter Hansen-Nord ville sige fra Folketingets talerstol.

Med hensyn til EF-samarbejdet vil det fremgå meget tydeligt af samtlige afstemninger og de mandater, der er blevet givet i Folketingets Markedsudvalg, at i alt, hvad der vedrører skatter og afgifter, er Fremskridtspartiet tilhænger af, at der harmoniseres nedad. Hver

[Klm Behnke]

gang man vil have lagt minimumsgrænser for afgifter, siger vi nej, der skal være maksimumsgrænser.

Og hvis man i EF laver en aftale om, at man i EF-landene maksimalt må indføre en CO₂-afgift af den og den størrelse, er der ingen problemer for os, men så vil vi anbefale i vores nationale parlament, at vi udnytter, at det er en maksimumsgrænse, og at vi så vælger at have en afgift, der er 0 i Danmark, så vi på den måde kan få fremmet dansk erhvervsliv.

Det er jo ikke nok, at vi bare siger, at den situation, vi har i dag, er vi lidt utilfreds med, men kan vi bevare den i forhold til de andre EF-lande, så går det såmænd nok alt sammen. Vel gør det ej, der er i den grad brug for en saltvandsindsprøjtning i dansk erhvervsliv, og ikke for det, som man gør nu, hvor man forsøger ved hjælp af en åreladning at få sat liv i dansk erhvervsliv. Det går ikke godt.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg ikke synes, at det er den mest ophidsende debat, jeg har oplevet i den tid, jeg har været i Folketinget. Det er bestemt heller ikke den mest nyskabende, og det er bestemt heller ikke den mest frontvæltende. Faktisk mener jeg, at de fleste ordførere i dag, uden at jeg skal give karakter, kunne være gået herop og sagt, at de sagde det samme som under debatten omkring beslutningsforslaget i foråret, for det er de samme fronter, det er de samme argumenter, der flyver frem og tilbage her hele tiden. Hvis ikke formanden sikkert ville gribe ind, så ville jeg have sagt, at jeg føler, at denne førstebehandling er rent tidsspilde.

Men i princippet må jeg sige, at vi er for en omlægning. Vi mener, at en CO₂-afgift er en god ting. Vi mener, at det er rigtigt at gå over til miljøafgifter, men ikke, at vi gør det alene. Vi skal gøre det i en EF-sammenhæng, og derfor synes jeg ikke, at der er nogen grund til at tage så kraftigt afstand fra begge sider, for i virkeligheden er forslagene her vel udtryk for noget, som vi bliver nødt til at gennemføre i løbet af nogle år.

Det, der skiller, er i højere grad et hastighedsspørgsmål, end det er et indholdsspørgsmål. Jeg synes ikke, at det er klædeligt og godt, at Danmark gør det alene, og jeg er også bange for, at den konkurrenceevneforringelse, det

sikkert vil medføre, vil ramme det danske samfund på forskellige andre områder.

Jeg synes, at man i debatten hidtil har koncentreret sig om virksomhederne, men jeg synes også, at det er væsentligt at koncentrere sig om almindelige mennesker, var jeg ved at sige. Jeg kan ikke rigtig lide, at vi går ud og pålægger nogle afgifter på et tidspunkt, hvor mennesker kører på en enormt lille udvidelse af deres økonomiske råderum, fordi vi har tigget og bedt om, at de indgik nogle overenskomster, som var tilpas lave. Men nu kommer man så med et forslag, som koster nogle penge for bl.a. lønmodtagerne hver måned.

Jeg synes ikke, at det er rart, at man gør det på et tidspunkt, hvor de ikke kan skabe sig mere i indtægt og samtidig ikke rigtig har nogen mulighed for at ændre forbrugsmønster. Jeg vil da sådan set godt spørge partierne, hvordan jeg som forbruger af f.eks. el i min husholdning sådan på en nat skal kunne ændre mit forbrugsmønster, medmindre jeg har penge nok til at gå ud og investere i hr. Bilgrav-Nielsens mere energirigtige hvidevarer – som jeg er enig med hr. Bilgrav-Nielsen i det er en fordel at folk har, og det har jeg sagt mange gange. Men det kræver altså nogle penge, og på et tidspunkt, hvor mennesker ikke har mange penge til deres rådighed, er det ikke det, de lige drøner ud og investerer i. Vi kan så selvfølgelig bede dem om at låne til dem, og så kan de købe dem på afdrag, og så er vi i gang med at ødelægge vores økonomi på nogle andre områder.

Jeg synes, at man skal passe meget på, på et tidspunkt hvor man af hensyn til konkurrenceevnen forsøger at holde lønninger i ro, med pludselig at komme med nye skatter og afgifter, som man ikke kan klare sig uden om. Derfor mener jeg faktisk, at der er ganske god samtidighed i EF's tidsplan og i de overenskomster, der skal indgås i Danmark, for hvis man fik gennemført disse ting på EF-niveau i begyndelsen af 1993, ville det være sammenfaldende med, at man som lønmodtager også skulle gå ud og se, om man ikke kunne få noget bedre ud af sin løn.

CD synes selvfølgelig også, at tilbageførslen til virksomhederne er vigtig, men vi synes nok, at det ser lidt både bureaukratisk og vanskeligt ud; det må vi se på i udvalgsarbejdet.

[Duetøft]

Jeg vil godt stille et spørgsmål, jeg allerede stillede under behandlingen af beslutningsforslaget. Jeg vil gerne stille det til ministeren her: Vil ministeren være venlig at bekræfte, at offshore er uden for dette system? Det har hr. Poul Nielson tidligere bekræftet, men jeg ville da være lykkelig, hvis hr. Poul Nielson også kunne finde på at gentage det her i denne debat, sådan at der ingen tvivl er om det. Jeg ved godt, at hr. Poul Nielson kom med en flot forklaring sidste gang, og den kan jeg godt slå op, men for god ordens skyld er det rart både at have ministerens og hr. Poul Nielsons eller hr. Bilgrav-Nielsens bekræftelse på, at offshore ikke er inde i dette her.

Jeg må sige, at en række af følgelovene både er logiske og rigtige, hvis man gennemfører en CO₂-afgift, og vi kan da bestemt også godt kigge på en hel del af dem.

Specielt glæder jeg mig over, at man nu vil yde økonomisk støtte til de kulkraftværker, der skal ændres til gasfyrede, decentrale kraftvarmeværker, det er alle tiders. Jeg opfatter det som en dårlig samvittighed hos forligsparterne over det, de lavede for et par år siden, hvor man lige pludselig jog nogle værker, der havde investeret i kulfyring ganske få år før, til på meget, meget kort tid at skifte disse investeringer ud med nye investeringer. Det var vi nogle der kritiserede dengang, men både S, SF og De Radikale skal bestemt have tak for, at man nu finder penge til at gøre det lidt lettere for de værker at leve op til det, som man pressede dem til for et par år siden.

Jeg vil godt advare en lille smule mod, at denne debat bliver alt for religiøs. Efter min opfattelse er det vejen frem at lave miljørigtige afgifter, og det skal man altså ikke ødelægge ved at presse dem ind i en konflikt mellem de forskellige partier i Folketinget. I virkeligheden kunne vi jo snakke os til rette om nogle ting, som ville komme til at glide bedre, og som ville skabe mere tilfredshed. Jeg kan ikke se, at det er af nogen som helst interesse for nogen at få gennemført en CO₂-afgift i et konfliktmiljø, altså i en stemning af konfrontation, af, at det her skal vi i hvert fald ikke klare, det skal vi ikke leve op til, og vi skal have så mange dispensationer som muligt, og vi skal ansøge så og så meget, og hvad der ellers er sagt i sommerens løb. Jeg kan ikke forstå, at der er nogen fordel ved det.

Min konklusion er selvfølgelig, at vi må acceptere, at debatten i dag – ikke overraskende – har vist, at flertallet vil køre forslagene igennem, som de er, og som man ønskede dem skabt i foråret. Selv om jeg ikke elsker CO₂-afgiften, selv om jeg er imod den og også gerne ville stemme imod den, hvis beslutningsforslaget var til afgørelse i dag, må vi dog erkende, at flertallet vil have tingene igennem, og så håber vi da på, at flertallet vil være så nådigt, at det også vil lade kritik fra andre partier komme til orde under udvalgsarbejdet, og at man ikke sådan fuldstændig med skyklapper på kører sine systemer igennem.

Jeg vil godt sige til hr. Riishøj, at jeg var meget fascineret af hans EF-model – måske skulle man overveje at gå ind for den – med, at EF vedtager det hele, og at vi andre kun mødes to gange om året. Det kunne da godt være, at der var noget fornuft i det, men i alt fald er det ikke en skildring af forholdene i relation til EF.

Jeg må sige til hr. Riishøj, at jeg ikke forstår, at det, at man mener, at noget foregår udmærket i EF, f.eks. på energiplanlægningssiden, og at man siger, at vi måske nok burde vente og se, hvad de andre lande og vi kan blive enige om, sådan at vi kan gennemføre det i fællesskab, skal udlægges således, at man så bare kunne nedlægge Folketinget. Jeg synes, det er sund fornuft, at man gør det på den led.

Hr. Kim Behnkes EF-holdning var jeg selvfølgelig også fascineret af: Han vil gerne harmonisere, men kun når det går i hr. Kim Behnkes retning. Det er selvfølgelig også en form for EF-politik.

Jeg fik jo da næsten de 10 minutter til at gå alligevel. Til slut vil jeg gentage – og det er jo min vane tro – at jeg advarer imod, at vi skal have konfrontationer fra nu af og i ganske lang tid om det her. Jeg vil godt opfordre de tre partier til også at lytte efter andre.

Endelig skal jeg gentage mit forslag, som jeg stadig væk mener er rigtigt, og som kun hr. Poul Nielson har nævnt, om, at man for heldens skyld ikke henviser disse forslag til Skatteudvalget og Energiudvalget. Jeg mener stadig væk, det er rigtigt, at man tager et samlet udvalg til at se på dem, fordi der er så megen sammenhæng mellem de to ting.

Det kan da godt være, at nogle store partier kan skifte deres ordfører ud med en energiordfører eller den anden vej rundt, men problemet

[Duetoft]

er jo, at en række partier faktisk ikke kan tillade sig at gøre det, fordi vi måske kun har et enkelt udvalgsmedlem. For sammenhængens skyld ville det faktisk være rigtigt, synes jeg, at man lagde arbejdet i et specialudvalg, og jeg opfordrer igen til, at man overvejer den tanke.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg skal undlade at kommentere hr. Duetofts bemærkninger om, hvorvidt debatten her er unødvendig eller ej. Jeg synes faktisk, det er så ganske katastrofalt, at de lovforslag, vi i øjeblikket er i gang med første behandling af, bliver gennemført, at denne debat sandelig ikke er ligegyldig.

Med hensyn til, hvad Fremskridtspartiet mener om EF-spørgsmålet, kan EF-politik da ikke gå ud på, at der skal være fuldstændig konsensus i Danmark om alt, hvad der sker i EF, og så skal vi bare alle sammen sige: Hurra, hurra! Det kan godt være, at det er den måde, man hos Centrum-Demokraterne fører EF-politik på, men det er det altså ikke i Fremskridtspartiet. Hvis der sker noget i EF, som er noget skidt, så siger vi, at det er noget skidt, og hvis der undtagelsesvis sker noget i EF, som er godt, så skal vi også gerne bakke det op.

Når det gælder skatter og afgifter, er og bliver det et dansk anliggende, hvilke skatter og afgifter vi skal opkræve her i landet. Vi afviser, at EF skal lave minimumssatser eller nye afgifter. Hvis EF skal gøre noget, så er det at lægge låg på, så afgifter og skatter maksimalt må nå en vis højde. Det vil der være perspektiv og fornuft i. Alt andet vil vi til enhver tid stritte imod; selvfølgelig vil vi gøre det. Det har vi også gjort hidtil, både når det gælder de direkte afstemninger og debatter i Markedsudvalget og for den sags skyld også, når det gælder det, der er sket her i folketingsalen.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil godt gøre hr. Kim Behnke opmærksom på, at CD ikke bare siger ja til alt, hvad der foregår i EF. Men jeg mærkede mig hr. Kim Behnkes bemærkning om, at der undtagelsesvis sker noget godt i EF; det vil jeg da huske. Næste gang vi skal i EF-valgkamp sammen, vil jeg huske hver eneste gang, hvor

Fremskridtspartiet forsøger at fremtræde som et EF-positivt parti. Det forsøgte man jo fortvivlet sidste gang, men det gav ingen mandater, så det kan være, man vil lege med det kritiske næste gang i stedet.

I øvrigt vil jeg bare til hr. Kim Behnkes orientering uddybe min bemærkning om tidsspilde. Det, jeg konstaterede, var, at der var intet nyt under solen i dag; alle har sagt det samme, som man sagde i foråret. Det var det, jeg mente med tidsspilde: at vi alle sammen går op og gentager os selv.

Det, jeg efterlyser, er, at man i forsøg på at blive lidt mere enig og tale sig lidt tættere på hinanden i stedet for at skabe konfrontation måske havde åbnet nogle steder, men jeg har ikke hørt nogen åbning. Jeg har faktisk i dag hørt en total gentagelse af den offentlige debat hele sommeren igennem, og jeg synes egentlig, det er synd, at en CO₂-afgift skal have den fødsel i Danmark. Det var det, jeg mente med det.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Igen om tidsspilde vil jeg bare konstatere, at det, hr. Duetoft har sagt i dag, har jeg også hørt mange gange før. Jeg mener ikke, det er det mest sindsoprivende indlæg, hr. Duetoft er kommet med i dag. Det er jo altid en vurdering, men nuvel, tingene gentager sig mange gange her. Sådan er livet nok indrettet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hvis hr. Duetoft havde hørt Fremskridtspartiets ordførertale, ville hr. Duetoft have bemærket, at der så sandelig bl.a. var grundig reference til, hvordan flere og flere bakker op bag vores synspunkt, at dette her er absurd. Der var referencer til en kronik i Jyllands-Posten så sent som fra august måned, så der er i allerhøjeste grad kommet noget nyt under solen.

Det er så bare ærgerligt, at de tre desparader, der står bag dette forslag, ikke kan se, at vi skal stoppe det. Hr. Duetoft siger, at det er en skam, at CO₂-afgiften bliver indført på denne måde. Ja, det er en skam, at CO₂-afgiften i det hele taget bliver indført.

Hvis hr. Duetoft mener, at formålet med Folketingets arbejde bare skulle være, at alle

[Kim Behnke]

partier bliver enige, og så går man hjem, har hr. Duetoft og jeg vidt forskellig opfattelse af, hvad formålet er med at have politiske partier og et parlament.

Vi fastholder vores uenighed i dette, uanset hvor pænt det ville være, hvis vi alle sammen støttede forslaget. Vi er ikke pæne på dette punkt – måske heller ikke på så mange andre punkter – men når det gælder dette CO₂-forslag, skal den danske befolkning sandelig vide, at der er en opposition til de absurde tanker, vi her skal stemme om.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Duetoft har ordet for en kort bemærkning, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu skal hr. Kim Behnke ikke glemme, at CD også er en del af oppositionen til dette forslag, fordi vi af tidsmæssige grunde mener, at det er forkert placeret. Sådan har jeg også opfattet både Venstre og De Konservative, og selvfølgelig ved jeg, at vores egen holdning er den, at det nok så meget er et tidsmæssigt problem, som det er et indholdsmæssigt. Og det er så forskellen mellem desperado-oppositionen imod forslaget og den opposition, som forsøger at være konstruktiv, men altså siger, at det er et tidsmæssigt problem, at det gennemføres nu.

Jeg vil godt sige til hr. Riishøj, at det er da rigtigt, at min ordførertale i dag ikke var den mest ophidsende – jeg havde faktisk også meget svært ved at hidse mig op over det; der er andre sager, jeg kunne hidse mig langt mere op over – af én eneste grund, nemlig at jeg kom her i dag med den 100 pct. sikre forvisning, at der fandtes et flertal i Folketinget, der ikke ønskede at ændre en tøddel.

Det er altså lidt svært at hidse sig op til den helt store ordførertale, når man ved, at lige meget hvad man vil sige, vil tre partier bare hæmningsløst køre nogle forslag igennem. Derfor var det, at mit indlæg mandede ud i en bøn: om vi ikke kunne komme i et konstruktivt samarbejde, så vi kunne afbøde nogle af de problemer, som både regeringen og vi synes der er i forslaget. Det var såmænd bare det.

Jeg ved udmærket godt, at de tre partier, der har et flertal, gør, hvad de vil. Det viste det sig

jo i foråret at de ville, og det har sommeren åbenbart ikke ændret. Derfor er der problemer i at stille sig op her og tro, at man kan ændre verden, når der er et flertal imod én.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil godt straks sige til hr. Duetoft, at et oplæg af den type, som hr. Duetoft kom med, lytter forslagsstillerne naturligvis til. Men jeg tror, at hr. Duetoft må give os ret i, at det nok er tidsspilde at bruge ret megen tid på at få kontakt til ordførere med de indlæg, vi har hørt forinden. Det er lidt trist, men det er nok tidsspilde. Vi gør det gerne en gang til; vi har gjort det hele sommeren igennem og under hele den proces, hvori lovforslagene er blevet til.

Men hr. Duetofts oplæg lytter vi til, og vi vil gerne være konstruktivt medarbejdende på at ændre de steder, hr. Duetoft mener bør ændres, forudsat at vi bevarer sigtet. Grundmeldingen i hr. Duetofts indlæg synes jeg var positiv.

Så vil jeg da i øvrigt godt sige, at jeg tror, det er vigtigt, at man før sådan en debat som denne i sit udgangspunkt tager et standpunkt, vælger sit grundlag. Her har jeg det let i forhold til hr. Kim Behnke, som har valgt et grundlag, der betyder: Det er ligegyldigt, der sker ikke noget, vi kan køre videre. Velfærdssamfundets udvikling, vort energiforbrug, miljøbelastning – der sker ikke noget. Det er konsekvens!

Vi har valgt et andet grundlag, et andet udgangspunkt, og jeg har troet indtil i dag, at vi havde et udgangspunkt fælles med de nuværende regeringspartier, men jeg er kommet i tvivl, må jeg indrømme. Vort udgangspunkt er det grundlag, som er skabt i FN's klimapanel. Vort grundlag er det grundlag, som man har i EF. Ud fra det har vi handlet, og ud fra det vil enhver analyse af lovforslagene tekster og de dokumenter, der ligger i EF, afsløre, at der er en total overensstemmelse.

Jeg vil anmode dem, der har haft indlæg for Venstre og De Konservative, om at undersøge den sag, og jeg vil gerne høre, hvilke steder man i EF's dokumenter kommer til den konklusion, at der ikke er endog overordentlig stor overensstemmelse med det, vi foreslår. Jeg spørger især på grund af det helt ubegribelige indlæg, som fru Charlotte Antonsen nu har gentaget 3-4 gange, og som vidner om et dybt ukendskab til, hvad der foregår.

[Bligrav-Nielsen]

Hr. Duetoft må bære over med mig, men det synes at være nødvendigt med en kort repetition af sammenhængen: Baggrunden for denne sag er, at Danmark fik sin energihandlingsplan i 1990. Den baserer sig, som jeg før nævnte, på FN's klimapanel's anbefalinger, som senere er udmøntet i den såkaldte Brundtland-rapport. Denne energihandlingsplan indeholder en række nødvendige hovedelementer, som er forudsætningen for, at Danmark kan leve op til disse væsentlige tiltag, nemlig at reducere belastningen af miljøet og især fokusere på energisektoren, fordi den er særlig belastende for miljøet. Det er udgangspunktet, vi anser det for at være meget væsentligt, og jeg forstod, at det gjorde KVR-regeringen også.

Der er en række hovedelementer i energihandlingsplanen, som næsten hele Folketinget har tilsluttet sig. Vi skal reducere vort energiforbrug kraftigt, vi skal i langt højere grad gøre brug af renere energikilder, og målet er, at CO₂-udslippet fra Danmark skal være reduceret med 20 pct. i år 2005. Indtil i dag troede jeg, at der stadig var et bredt politisk flertal for det, men jeg tvivler noget på, at regeringspartierne står bag det.

Regeringspartierne kan nemlig ikke både fastholde deres standpunkt om at nå disse reduktionsmål og samtidig sige nej til en dansk CO₂-afgift. Selv en flygtig gennemlæsning af energihandlingsplanen vil vise, at det tiltag, der hedder omlægning af de danske energifgifter, herunder indførelse af en miljøafgift på brændstoffer i forhold til deres forureningsgrad, er et meget vigtigt element, for at man kan nå energihandlingsplanens mål. Derfor ser vi desværre i dag meget tydeligt, at Venstre og De Konservative flygter fra det, man tidligere er gået ind for. Vi må kræve, at man står ved det, man er gået ind for, eller i det mindste siger, at nu har man skiftet standpunkt.

Samtidig kan jeg sige, som hr. Duetoft så rigtigt fremhæver, at et af tilskudsforslagene er et godt incitament for en hurtigere omstilling til decentral kraftvarme, og denne omstilling er et andet virkelig effektivt element i bestræbelserne for at reducere miljøbelastningen fra energisektoren.

Når vi har fundet det nødvendigt med en stimulator, hænger det jo ikke mindst sammen med, at vi må konstatere, at den nuværende energiminister har mere end antydnet, at den

decentrale kraftvarmeudbygning, der er taget beslutning om, nok ikke haster så meget. I et interview, hun gav for ca. 1 år siden, kort efter sin tiltræden som energiminister, lod hun i hvert fald forstå, at der muligvis skulle tages nogle hensyn til forbrugerpriserne, og at nogle værker muligvis ikke skulle omstilles så hurtigt. Og alle disse signaler måtte nødvendigvis betyde, at aktørerne i denne sag, fjernvarmeværker, naturgasselskaber, elværker, måtte sige: Nå, skal vi nu til at revidere igen, vi må nok hellere tage den lidt med ro!

Ikke mindst på denne baggrund har vi fundet det nødvendigt at fremsætte et forslag, der virkelig stimulerer til en omstilling, og så må hr. Peter Hansen-Nord jo også på et tidspunkt træffe sit valg. Ønsker hr. Peter Hansen-Nord denne omstilling, som i sig selv også fremskynder tidspunktet for den del af den decentrale kraftvarmeudbygning, der har at gøre med biobrændslerne? Hvis dette er tilfældet, bør hr. Peter Hansen-Nord, hvis han ikke kan gå ind for det foreliggende forslag, fremlægge det forslag, Venstre vil have fremmet. Man kan ikke fortsætte med den tvetydige tale om, at man gerne vil fremme biobrændslernes indplacering, men ikke vil gøre det med de midler, vi foreslår; man må selv anvise andre veje. Og hr. Peter Hansen-Nord kan jo slet ikke føre frem, at biobrændslerne skal placeres lidt stærkere på bekostning af naturgassen; ikke mindst hr. Peter Hansen-Nords parti er forpligtet til at få økonomien til at hænge sammen i det naturgasnet, som blev startet på et tidspunkt, hvor hr. Peter Hansen-Nords partifælle hr. Arne Christiansen var minister for dette område.

Nej, der er sammenhæng, der er konsekvens i det her. Man kan altså ikke afslå dette forslag og samtidig påberåbe sig, at man fastholder målsætningen i den danske energipolitik, og derfor har hr. Poul Nielson meget ret i, at forslaget fastholder energipolitikken på det spor, den har fulgt i en række år, og hvor miljø siden har fået en kraftig prioritering i de senere år, især gennem energihandlingsplanen.

Så vil jeg godt sige med hensyn til EF, at det er en total misforståelse – som jeg også nævnte før – at forslaget ikke harmonerer med, hvad EF foreslår. Jeg står her med EF's pressemeddelelse af 26. september, som Energiministeriet har udsendt til CO₂-forhandlerne, og jeg vil tillade mig at gøre opmærksom på, at her siger

[Bilgrav-Nielsen]

man, at afgiften gennem sin økonomiske og psykologiske virkning er meget effektiv og operationel over for de områder, den har indvirkning på. En afgift berører alle aktører, en afgift har permanent stimulerende effekt, osv., og man siger direkte, at det især vil favorisere vedvarende energiresourcer som solenergi, vindenergi, biomasse osv.

Det er altså i høj grad i overensstemmelse med EF's holdning, og det skulle da også bare mangle, for grundlaget blev jo skabt af energi- og miljøministrene den 29. oktober 1990, hvor fru Lone Dybkjær og undertegnede selv var til stede. Her blev det klart slået fast, at CO₂-udledningen i EF som helhed skal være stabiliseret i år 2000, og at de lande, der forurener mindst og har den bedste økonomi, skal trække det største læs.

Siden har Kommissionen fulgt det op og har spillet ud med et forslag her i september 1991, hvori afgiften indgår, hvor man lægger op til, at landene selv skal gennemføre de nødvendige afgiftsændringer, og hvor man klart siger, at lande med svagere økonomi skal tilgodeses i forhold til lande med bedre økonomi. Danmark er altså udpeget til at skulle gå i front. Et sådant forslag, som skal være gennemført den 1. januar 1993 for erhvervslivets vedkommende – præcis på samme tidspunkt, hvor Kommissionen foreslår EF's ordninger gennemført – kan ikke times bedre, medmindre det er hensigten hos kritikerne i dag, Venstre og De Konservative især, at man overhovedet ikke vil være med. Så er kritikken totalt forfejlet. Et EF-venligt parti må være det første til at sige: Det her er rigtigt timet, det ligger så tæt på EF's anbefalinger som overhovedet muligt.

Jeg anmoder om, at man bekender kulør. Vil man være med til at følge energihandlingsplanen op, eller vil man ikke?

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti må afvise de fremsatte lovforslag i CO₂-pakken. Det er ikke, fordi vi er uenige i, at der behøves konkrete initiativer til at begrænse kuldioxidudslippet, men fordi vi er uenige om metoden.

En dansk enegang med indførelse af en ekstra afgift for erhvervslivet vil uanset de gode hensigter forvride konkurrenceevnen og overføre produktion til lande uden tilsvarende foranstaltninger.

Nærmiljøet, især i hovedstadsområdet, vil blive forbedret, men overordnet set gør vi med dansk enegang sagen en bjørnetjeneste.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se, hvorfor vi ikke kunne samle bestræbelserne for at få gennemført et fælles EF-forslag på området frem for at bruge en masse tid på dansk enegang her og nu, når vi måske om et år skal bruge tid på at ændre ordningen i overensstemmelse med fælles EF-retningslinjer. Kristeligt Folkeparti kan heller ikke tilslutte sig dansk enegang – i betragtning af, hvor langt EF er på samme område. Vi er langt mere interesserede i fælles EF-retningslinjer og den overgangsordning, som mangler i CO₂-pakken her.

En stor del af den administration, vi nu skal til at opbygge, skal inden for kort tid omstilles, og det finder vi unødvendigt. For Kristeligt Folkeparti er det endvidere væsentligt, at afgifterne fra erhvervslivet tilbageføres hertil, så der ikke bliver tale om en samlet ekstrabeskatning. Det er helt i orden at belønne virksomheder, der omstiller sig til en mere miljøvenlig produktion, men vi ser ingen idé i at pålægge det samlede erhvervsliv øgede afgiftsbyrder.

I lovforslagene kan der fremhæves flere konkrete ting, som Kristeligt Folkeparti fuldt ud kunne tilslutte sig. Det gælder fremme af energibesparelser og bedre energiudnyttelse, herunder også overvejelserne om et obligatorisk energisyn, hvilket dog alene bør omfatte virksomheder over en vis størrelse. Vi er også positive over for at fremme tilslutningen til kraftvarmeværker og udbygningen og renoveringen af fjernvarmenettet, men vi er principielt modstandere af tvangstilslutning, som det betinges i forslag nr. L 95. Vi er også positive over for støtten til installation af centralvarme og bad i de ca. 25.000 ældre boliger, der i dag er uden disse installationer.

Men på trods af disse gode elementer i forslagene overskygges de desværre af den samlede grundidé, nemlig dansk enegang på et tidspunkt, hvor alle taler om fælles EF-fodslag. Den folkelige forståelse for miljøafgifter vil med denne CO₂-pakke og dens indviklede administration lide en krank skæbne, og det ærgrer vi os faktisk over i Kristeligt Folkeparti.

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Det er jo en lidt særpræget situation, at man lægger navn til indtil flere lovforslag, som man

[Energiministeren]

i øvrigt ikke kan anbefale. Det er ganske vist ikke første gang, det er sket i dette Ting, heller ikke for de regeringer, vi har haft i de seneste år, men alligevel.

Jeg er da glad for, at hr. Poul Nielson både i sit indlæg her og også i adskillige skrivelser har sagt, at han udelukkende har modtaget teknisk assistance til udformningen af forslagene, for jeg må give indtil flere ordførere ret i, at det bestemt ikke er særlig lettilgængeligt for en almindelig virksomhed og slet ikke for en almindelig forbruger.

Generelt er forslagene selvfølgelig udformet på baggrund af de direktiver, hr. Poul Nielson har givet, og når disse direktiver gør det umuligt at udforme noget læsbart, er det klart, at selv ikke nok så dygtige embedsmænd kan rette op på det. Som minister har jeg selvfølgelig haft embedsmænd til rådighed, og det håber jeg også at virksomhederne vil få som følge af den vejledning, som jeg er sikker på at hr. Poul Nielson kommer til at give dem, når de henvender sig til ham.

I øvrigt påtog hr. Poul Nielson sig endnu en gang – det er blevet en hel socialdemokratisk vane – at trække en artikel frem af direktør Harald Agerley fra Danfoss, men der blev kun citeret de punkter, som bakkede hr. Poul Nielsons tanker på området op. Derfor vil jeg med formandens tilladelse citere to andre passager i samme interview. Forslaget betegnes som »molboagtigt og et udtryk for politisk chikane, som ikke har nogen miljømæssig effekt«.

Og endvidere slår Harald Agerley fast, at »afgiften skal selvfølgelig være international. Dansk enegang i et kæmpemæssigt internationalt problem er en tåbelighed. Danmark bør i stedet bruge kræfterne på at få resten af EF samt USA og Japan med og dermed undgå international konkurrenceforvriddning.«

Det er altså denne erhvervsleder, hr. Poul Nielson fremhæver for opbakning til sit forslag.

Så nævner hr. Poul Nielson, at han må have været underlagt dårlig vejledning, hvis der overhovedet kan opstå nogen tvivl om, hvorvidt EF kan godkende disse statsstøtteordninger. Jeg vil gøre opmærksom på, at i samtlige fremsendelsesbreve, vi har sendt til forslagsstillerne, og det vil jo hovedsagelig sige til hr. Poul Nielson, har vi skrevet:

»Det bemærkes, at en række af ordningerne vil forudsætte godkendelse i EF-Kommissionen efter reglerne om statsstøtte.«

Og vi har i øvrigt ikke taget stilling til, hvorvidt de bliver godkendt eller ej.

Jeg er glad for, at hr. Duetoft nævnte forbrugerne, for det er jo rigtigt, at i diskussionen om erhvervslivet har mange overset spørgsmålet om at pålægge forbrugerne afgifter. Regeringen vedstår ganske rigtigt fortsat Energi 2000's målsætninger, regeringen vedstår brugen af miljøafgifter, regeringen vedstår brugen af resourceafgifter, men vel at mærke i den udformning, der står anført på side 92 i Energi 2000, hvor det »fremhæves, at det er regeringens generelle mål at nedbringe det samlede skatte tryk. En omlægning af energiafgiftssystemet må derfor ses i sammenhæng med udviklingen i andre skatter og afgifter. Regeringen lægger vægt på, at en omlægning af energiafgiftssystemet ses i et internationalt perspektiv, herunder udviklingstendenserne i de øvrige EF-lande.«

Dette citat brugte jeg naturligvis også i foråret i min svartale til hr. Poul Nielsons forslag om denne afgift.

Med hensyn til den afgift, der nu pålignes forbrugerne pr. 1. januar 1992, er det udtrykkeligt anført i forslaget, at bl.a. forbrugerne i de store jyske byer, som for år tilbage har betalt mellem 5.000 og 15.000 kr. for tilslutning til kraftvarme, nu pludselig skal betale for, at forbrugerne i Brønshøj kan blive tilsluttet. Det kalder jeg ikke lighedsbetragtninger, og jeg mener, at det er et stærkt overset argument i denne debat.

Hr. Jes Lunde fremhævede, at regeringen åbenbart kun *talte* om miljøet, men ikke satte handling bag. Jo lige netop, for der er endnu ikke nogen, der har overbevist mig om, at dette forslag gavner miljøet. Man fritager jo de virksomheder, som rent faktisk udleder de virkelige store mængder CO₂. Det kan jeg da egentlig kun have sympati for, eftersom vi vitterlig får et stort problem, hvis de skulle pålægges afgiften, men vi vil jo netop gerne finde frem til noget, der gavner miljøet og ikke kun hr. Poul Nielsons trang til at markere sig med forslag af denne art.

Til sidst vil jeg lige besvare hr. Duetofts spørgsmål om offshore, idet jeg kan bekræfte, at det også er min opfattelse – jeg håber, at forslagsstillerne har den samme opfattelse – at offshoresektoren er undtaget fra dette forslag.

[Energiministeren]

Vi har som sagt delt besvarelsen af forslagene imellem os, og derfor er jeg ikke kommet ind på de rent afgiftsmæssige aspekter, idet jeg vil overlade det til skatteministeren.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil godt starte med konklusionen: Regeringen vil stærkt indstille disse lovforslag til forkastelse.

Men i øvrigt vil jeg indlede besvarelsen med en mere generel og principiel betragtning. Jeg vil godt indlede med at slå fast, at en miljøpolitik baseret på markedsøkonomiske principper som oftest er bedre og mere effektiv end en miljøpolitik baseret på centralistiske påbud og forbud. Benzinafgifterne er et godt eksempel på en markedsøkonomisk miljøpolitik. Afgiften på blyfri benzin er lavere end afgiften på blyholdig benzin, og resultatet er i dag, at vel omkring 70 pct. af forbruget udgøres af blyfri benzin. Gennem udnyttelse af prismekanismen er det altså lykkedes at dreje produktion og forbrug af benzin i en mere miljøvenlig retning.

Rent principielt kan miljøafgifter således i en række tilfælde fint harmonere med en liberal tankegang om fri markedsøkonomi, men – og det er meget nødvendigt at understrege dette men – der er tre klare krav, som skal være opfyldt, for at en sådan omlægning af afgiftspolitikken overhovedet kan komme på tale. For det første må skattetrykket ikke stige. Hver eneste krone, som indtjenes på miljøafgifter, skal derfor tilbage til borgerne i form af lavere skat, først og fremmest på indkomst. For det andet må miljøafgifterne ikke ødelægge danske virksomheders konkurrenceevne. Hvis høje miljøafgifter på danske virksomheder blot fører til nedlæggelse af arbejdspladser i Danmark og genetablering i mere forurenende virksomheder i Øst- eller Sydeuropa, bliver der globalt set ikke noget bedre miljø, tværtimod. Miljøafgifter bør derfor være fælles i EF eller OECD eller lignende internationale fællesskaber. Og endelig for det tredje er miljøafgifter kun fornuftige på produkter, hvor producenter og forbrugere gennem ændret adfærd faktisk kan undgå afgiften. Meningen med en rigtig miljøafgift er jo netop, at den skal påvirke produktion og forbrug i en mere miljøvenlig retning. Afgifter, der bare skal skaffe flere penge i statskassen, er helt uacceptable.

Hvis indtægten fra miljøafgifter bliver ført tilbage til borgerne i form af lavere indkomstskat, hvis man indfører fælles miljøafgifter i EF eller lignende fællesskaber, og hvis borgerne kan slippe for afgifterne ved miljørigtig adfærd, ja, så er der da grund til fordomsfrit at drøfte en sådan omlægning af afgiftspolitikken. Men jeg vil gerne understrege, at de foreliggende CO₂-forslag overhovedet ikke opfylder disse klare krav. For det første øger forslagene skatte- og afgiftstrykket, for det andet medfører forslagene dansk enegang med svækkelse af danske virksomheders konkurrenceevne og tabt beskæftigelse til følge, og for det tredje har forslagene i en række henseender helt absurde virkninger på miljøet.

Vedrørende beskæftigelsen er det sådan, at som forslagene ser ud nu, vil den samlede belastning af industrien svare til godt ¾ pct. i gennemsnit af industriens lønomkostninger. Men der vil være en række erhverv, hvor belastningen er over 5 pct., og der vil være erhverv, hvor en del virksomheder vil blive belastet med over 15 pct. af lønomkostningerne. Denne belastning vil især gå ud over de konkurrenceudsatte brancher i eksport erhvervene, og i den henseende er det en meget ringe trøst, at forslagsstillerne henviser til, at der til gengæld gennem diverse tilskudsordninger og lignende arrangementer skaffes beskæftigelse i VVS-branchen og andre brancher. Hvis det passer, betyder det jo blot i givet fald, at der kvæles arbejdspladser i eksportsektoren, der skal skaffe valuta til landet, og at man til gengæld flytter beskæftigelse over i deciderede hjemmemarkedserhverv. Man kan godt diskutere, hvad der overhovedet er den samfundøkonomiske filosofi i den form for omlægning af beskæftigelsen i samfundet.

I afgiftsforslaget er der indbygget en refusionsordning, som får mig til at understrege, at regeringen under udformningen af beslutningsforslag nr. B 52 udelukkende har ydet teknisk assistance til forslagsstillerne. Under de betingelser, som forslagsstillerne har skitseret, har vi fra regeringens side bestræbt os for at udforme den administrativt mindst byrdefulde refusionsordning, som var mulig inden for de givne betingelser. Men der er jo ingen grund til at skjule, at det resultat, der er kommet ud af det, er overordentlig byrdefuldt for virksomhederne, ikke mindst rent administrativt.

[Skatteministeren]

Flere har allerede været inde på, hvordan refusionsordningen virker. Refusionen beregnes i forhold til et særligt beregningsgrundlag, der teknisk kaldes promsgrundlaget. Kort fortalt er det virksomhedens samlede salg fratrukket det samlede køb. Den del af afgifterne, der overstiger 1 pct. af dette promsgrundlag, bliver så refunderet med en stigende andel, som udgør 50 pct. for mellem 1 og 2 pct. af promsgrundlaget, 75 pct. for mellem 2 og 3 pct. af dette grundlag og endelig 90 pct. for over 3 pct. af promsgrundlaget. Og de virksomheder, der belastes med mere end 3 pct., har mulighed for at få tilskud til dækning af den såkaldte residualafgift, hvis virksomheden kan opnå en energiattest. I tilskudsbeløbet fratrækkes dog de første 10.000 kr. i afgiftsbelastning. Jeg vil godt sige, at denne refusionsmaskine ikke kunne have været lavet bedre af Storm P., og jeg understreger, at jeg kun har været entreprenør på projektet. Refusionsordningerne kan sammenlignes med en række sold, der skal sortere energiforbrugerne i forskellige kategorier.

Nu har jeg givet en kort skitse af, hvordan ordningen fungerer. Det vil blive alt for omfattende at beskrive hele det store, komplicerede maskineri.

Virksomhederne vil selvfølgelig ønske helt at blive fritaget for CO₂-afgiften. Efter at virksomhederne er blevet målt og vejede, bedømt og vurderet i den fine mekanik, vil omkring 75.000 virksomheder umiddelbart kunne opfylde kriterierne for at få fuld afløftning. Det er helt klart for mange efter forslagsstillernes vurdering, og derfor har man anbragt en stor hammer til slut i maskinen, der banker de små virksomheder ned med et krav om, at virksomhederne efter godtgørelse af energiafgifter, efter 50 pct. almindelig godtgørelse af CO₂-afgift og så 50, 75 og 90 pct. særlig refusion af den resterende CO₂-afgift og efter opnåelse af energiattest kun kan få refunderet den del af den resterende afgiftsbelastning, der overstiger 10.000 kr. Efter dette hammerslag er der ved uændret adfærd omkring 2.500 virksomheder tilbage. Denne grove behandling af de små virksomheder er en klar urimelighed. 10.000 kr. er mange penge for en lille virksomhed.

For de store virksomheder, der ikke umiddelbart kunne komme helt igennem de mange sold, er der dog muligheder, som maskinkonstruktørerne har opgivet at tage højde for. Et af

kriterierne for at få fuld afløftning er, at virksomhedens CO₂-afgiftsbelastning for den særlige 50, 75 og 90 pct.-refusion overstiger 3 pct. af forskellen mellem virksomhedens salg og køb. Det vil altså sige, at for at komme helt igennem disse sold skal virksomheden enten øge energiforbruget eller indskrænke forskellen mellem salg og køb.

Det betyder jo, som flere ordførere har understreget, at virksomheden får et incitament til at øge energiforbruget eller skifte over til CO₂-holdige brændsler, hvis den ligger omkring 3 pct.-grænsen, mens virksomheder, der ligger over 3 pct.-tærsklen, vil få incitamenter til at fastholde energiforbruget og anvendelsen af CO₂-holdige brændsler. Det var jo det, der i min indledning fik mig til at sige, at forslagene har helt absurde virkninger på miljøadfærden.

Jeg fik forleden præsenteret et eksempel med en branche, hvor der findes 5 ret store fabrikker, som muligvis fordeler sig omkring 3 pct.-grænsen. Den virksomhed, der har lettest ved at slippe helt for CO₂-afgiften, er formentlig den af de 5, der bruger kul. Den, der sender mest CO₂ ud, slipper altså for CO₂-afgiften.

Lad mig slutte med at sige, at gennem 1980'erne har Danmark udviklet sig fra at være et økonomisk problembarn med kroniske underskud på betalingsbalancen, stor inflation, store statsunderskud, høj rente, anstrengt beskæftigelse og stigende skattetryk til nu i hvert fald at have overskud på betalingsbalancen, rekordlav inflation, overskuelige, om end for store, statsunderskud, lavere rente og faldende skattetryk. Ved de lange, seje træk er der nu næsten bragt orden i økonomien, men skattetrykket er stadig alt for højt, og beskæftigelsen er utilfredsstillende. Ved, at man fortsætter den økonomiske politik, der nu har været ført i næsten et tiår, vil der også fremkomme løsninger på disse resterende balanceproblemer.

Men hvad sker der så her? Der stilles forslag om at belaste erhvervenes omkostninger til energi, hvorved henvend 1 års løntilbageholdenhed sættes over styr. Beskæftigelsen falder i de udlandskonkurrerende erhverv. I stedet kan den lediggjorte arbejdskraft beskæftiges ved at grave huller i vejene i Vanløse og lægge fjernvarmerør ned. Nogle kan også bruges til at sætte radiatorer op i ældre lejligheder på Vesterbro i København, og der er jo også brug for flere til at administrere både i det offentlige og i det private.

[Skatteministeren]

Vi kan risikere, at effekten af lang tids sejt træk på udgiftspolitikken bliver sat over styr. Jeg beklager, hvis det også ender med at blive resultatet. Jeg håber, at det arbejde, der nu forestår med den tekniske bearbejdelse af disse forslag, og den offentlige debat, der vil blive om disse forslag, kan få forslagsstillerne til at indse, at der er en række skadevirkninger, som burde tages i betragtning.

Det er på den baggrund, at regeringen indstiller lovforslagene til forkastelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Energiministeren tillod sig at læse højt af Energiplan 2000 og tog dér udgangspunkt i et citat om, at det samlede skattetryk ikke måtte stige i forbindelse med indførelsen af miljøafgifter. Jeg har været medlem af Folketinget i 3½ år og har i al den tid siddet i Skatteudvalget. Jeg har stort set ikke bestilt andet end at sætte afgifter ned uafbrudt i 3½ år; masser af afgifter er sat ned lidt efter lidt. Lur mig, om ikke det samlede skattetryk allerede i de 3½ år er sænket ganske betydeligt! Jeg kan nævne masser af enkeltvarer, som afgifterne er sat ned på, og vi har fået vendt grænsehandelen, så den nu næsten er pinlig i den anden retning.

Til skatteministeren vil jeg sige: Det kan godt være, dette forslag ser kompliceret ud, men jeg har ganske stor tillid til ministerens evner som opfinder og som Storm P.-figur. Jeg mindes den meget morsomme tegning, der var i et af vore store dagblade af skatteministeren, da han havde konstrueret den meget sindrige maskine, som sidste år omdannede dieselolie til parfume. I den maskine indgik mange forskellige ingredienser og mange forskellige destillationsapparater, men der indgik i hvert fald også produkterne dieselolie, grov tobak, finskåret tobak, mineralvand, øl, vin og parfume. Så jeg er helt sikker på, at ministeren godt kan finde ud af selv komplicerede apparater.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg håber, at skatteministeren i fru Elisabeth Arnolds indlæg finder anledning til at give et svar, men for en sikkerheds skyld vil jeg gerne stille ham et konkret spørgsmål.

Da skatteministeren nu hævder, at stort set alle elementer i det foreliggende forslag fører i den forkerte retning, vil jeg gerne spørge, om ministeren ikke kan bekræfte, at det samlede skattetryk i 1992 selv med CO₂-afgiften gennemført vil være faldende.

Dernæst vil jeg gerne spørge energiministeren: Hvad er Danmarks svar til EF på EF-Kommissionens udspil om CO₂-afgiften gennemført pr. 1. januar 1993, også omfattende erhvervslivet og med refusionsordninger?

Medmindre man klart modsiger mig, må jeg forstå indlæggene fra både energiministeren og skatteministeren sådan, at de to ministre vil gå til EF og på det kraftigste modarbejde de oplæg, der er lagt frem fra Kommissionen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren brugte en del af sin taletid til at glæde sig over det faldende skattetryk, men skattetrykket er jo en meget relativ størrelse. Ser man derimod på det langt mere objektive, nemlig skatteniveauet, er kendsgerningen jo den, at skatteniveauet i Danmark desværre ikke er faldet ret meget.

Bl.a. er det jo en kendsgerning, at det årlige underskud på finansloven er udtryk for et begreb, man kan kalde ikkerealiserede skatter. Som jeg tidligere har diverteret med fra talerstolen, ville man, hvis man skulle opkræve det underskud, der er på statens driftsregnskab for 1991, skulle have en moms på 33 pct., hvis man gjorde det hele om til moms. Hvis man i stedet gjorde det om til indkomstsatter, skulle indkomstsatterne stige med 15 pct., altså ikke 15 procentpoint.

Derfor er det da nok glædeligt at gå ud og kunne konstatere, at der er nogle afgifter og nogle skatter, der er faldende – og vi har medvirket og lagt stemmer til det – men dermed er ikke sagt, at det samlede skatteniveau er faldet. En del er omgjort fra at være afgifter til at blive til gebyrer, og så bliver det jo behændigt regnet fra.

Men det altafgørende problem er, at man skubber et driftsunderskud foran sig. Og når det skal realiseres med rentes rente, vil der på det tidspunkt skulle betales en klækkelig ekstraskatteregning. Det glemmer man, når man gør de betragtninger.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal straks sige til hr. Kim Behnke, at jeg ikke har brugt nogen tid på at glæde mig over det faldende skattetryk, for jeg synes, der sker for lidt på det punkt.

Dernæst skal jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at jeg ikke kan bekræfte, at der selv med vedtagelsen af en CO₂-afgift vil være tale om et faldende skattetryk fra 1991 til 1992. Hvad skattetrykket i det hele taget ender med at blive i 1992, kan ingen jo i dag vide. De prognoser, der har været, har antydnet et lille bitte fald, som formodentlig mere end opvejes af en eventuel vedtagelse af en CO₂-afgift.

Men bortset fra det er skattetryksmål i denne sammenhæng ikke særlig relevante til bedømmelse af skadevirkningerne, for det, der her er tale om, er en afgift, som vil komme til at hvile sådan på betydende dele af erhvervslivet, at det mere end opvejer de positive virkninger af den løntilbageholdenhed og dermed de konkurrenceevneforbedringer, der har været opnået i erhvervslivet i løbet af de seneste år. Og det er det, der gør, at det er så farligt, når et land går enegang.

Derfor skal jeg også sige til hr. Bilgrav-Nielsen – og jeg tror egentlig ikke, det er nogen nyhed – at regeringen ikke modarbejder det forslag, der er kommet fra EF-Kommissionen om indførelse af en fælles CO₂-afgift for EF-landene. Tværtimod har regeringen såvel i Rådet af Miljøministre som i Rådet af Energi- og Økonomi- og Finansministre sagt, at den danske regering støtter, at en eventuel indførelse af CO₂-afgifter skal ske i fællesskab, og vi har derfor også anmodet om, at arbejdet i EF med at introducere fælles satser – minimumssatser, eller hvilket system det nu bliver for en CO₂-afgift – fremskyndes mest muligt. Jeg tror egentlig også, at hr. Bilgrav-Nielsen er klar over, at dette er regeringens holdning.

Denne holdning er logisk, fordi vi siger: Jamen hvis vi laver dette her i fællesskab landene imellem, har det ikke de samme skadevirkninger, som hvis vi går enegang, og derfor ønsker vi overvejelserne i EF-sammenhæng fremskyndet. Det er faktisk lige præcis det, der er kernen i regeringens position også i forhold til de lovforslag, vi her behandler.

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg kan over for hr. Bilgrav-Nielsen bekræfte det samme, som skatteministeren har bekræftet med hensyn til vores indstilling i EF til en fælles CO₂-afgift, netop fordi der i EF-forslaget er tale om en skatteomlægning, fordi der er tale om en neutral afgift, som ikke forrykker konkurrenceevnen, og fordi der er tale om en afgift, som bliver pålagt med hensyn til beskæftigelsen og naturligvis også med visse undtagelser, dvs. refusioner, men til gengæld ikke med det, som hr. Poul Nielson i debatten om dette forslag så behændigt har ombøjet til aktivelement. Det, hr. Poul Nielson kalder et aktivelement, er for alle os andre stigninger i de offentlige udgifter og dermed forøgelse af skattetrykket.

I Energi 2000 er der ikke lagt vægt på tilskud som middel til at opnå de mål, der har været tale om. Tværtimod siger man faktisk her om tilskud:

»Tilskud til privatøkonomiske, rentable investeringer kan medføre, at energiforbrugere, der ville have foretaget den pågældende investering under alle omstændigheder, nu får tilskud til dette.«

Og videre:

»... vigtigt at sikre, at tilskuddene ikke bliver en teknisk og økonomisk sovepude ... «.

Og endelig:

»Tilskud er normalt forholdsvis administrationskrævende, fordi der oftest vil være knyttet betingelser til ydelse af tilskud. Endvidere stiller tilskud krav til de offentlige finanser, modsat afgifter, der har den omvendte virkning.«

Disse citater fra Energi 2000 står jeg fuldt ud ved, og det gør regeringen, og det gør Venstre, og det gør Det Konservative Folkeparti, for det er lige præcis kritikken af dette forslag: enegangen, det såkaldte Nielsonske aktivelement og de konkurrenceforvridende aspekter, der er i det, til skade for beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg må anmode energiministeren om også at tage mig med i den kritik, hun retter mod aktivdelen. Jeg mener, det er et fantastisk godt incitament til at få gennemført nogle investeringer, som målt på deres miljøeffekt og energieffekt er noget af det bedste, vi kan gøre. Men det er jo lige præcis den slags initiativer, der slet ikke interesserer den konservative energiminister.

[Bilgrav-Nielsen]

Dernæst vil jeg gerne sige til skatteministeren, at jeg noterede mig, at skatteministeren i hvert fald ikke ville hævde, at gennemførelsen af CO₂-afgiften i sig selv ville være årsag til stigende skattetryk i 1992. Det var da godt, vi kom så langt.

Så synes jeg, at skatteministeren i næste omgang skulle trække de påstande tilbage om, at vi nu er i færd med at sætte udviklingen i dansk økonomi over styr. Kunne vi ikke bede skatteministeren om at komme ned på jorden igen, for så bliver det også lettere for skatteministeren at blive troet, når han siger – samstemmende med energiministeren – at den danske regering i EF netop stimulerer til gennemførelse af det, som EF-Kommissionen har foreslået.

Jamen hvad er det, EF-Kommissionen har foreslået? At vi pr. 1. januar 1993, som vi foreslår, gennemfører en CO₂-afgift på præcis det samme niveau, som vi gør, med visse refusionsordninger, og man argumenterer i sit papir fra EF glimrende for, hvorfor det er nødvendigt. Nu forstår vi, at den danske regering vil gå ned i EF og sige: Godt, venner, klø på! Og herhjemme vil man sige: Stop, venner, det duer ikke!

Det er ikke sært, hvis dette her er svært at forstå for almindelige mennesker. Jeg tror, at selv de mennesker, som skatteministeren taler om har svært ved at forstå refusionsordningerne, vil have endnu sværere ved at forstå denne regeringens politiske tvetydighed.

Der er én lakmusprøve, en prøve på, om det, som vi tre partier nu foreslår, er godt eller dårligt. Prøven får man svar på ved at stille spørgsmålet: Hvis alle andre gør det samme, som disse partier foreslår, er det så godt, eller er det skidt?

På samme måde kan man spørge på baggrund af regeringens meget bastante afvisning her i dag: Hvis andre lande gør det samme som regeringen, er det så godt eller skidt? Regeringen er på den her. Regeringen har bragt sig i en uholdbar situation.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg har i mit første indlæg forklaret, hvorfor jeg ikke blander mig så meget i debatten i dag, men i den igangværende diskussion om skatte-trykket føler jeg det alligevel nødvendigt at sige en enkelt ting.

Jeg bemærkede, at hr. Poul Nielson i sit første indlæg sagde, at han mente, man havde hånds- og halsret over det provenu, der måtte komme ind i forbindelse med CO₂-afgiften, og det synes jeg giver et problem, for så vidt jeg ved, sidder vi i øjeblikket og forhandler om den kommende finanslov, og dér kunne det godt være at Socialdemokratiet kom med – det er vi nogle der håber – og vi kommer formodentlig også til at forhandle finanslov om et år, og også dér er vi nogle der håber at Socialdemokratiet er med. Betyder det, at Socialdemokratiet opfatter det på den måde, at de tre partier, der nu står bag CO₂-afgiften i dag, kan bruge disse nogle hundrede millioner kroner, som de vil, selv om der i givet fald skulle være en aftale om finansloven? Det lød for mig, som om disse penge var de tre partiers, og at det var der i hvert fald ikke andre der skulle blande sig i. Det er dog ganske væsentligt at vide, hvis vi nu f.eks. skulle komme i et finanslovsforlig sammen.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

For nu ikke at forlænge debatten unødigt vil jeg indskrænke mig til én bemærkning til hr. Bilgrav-Nielsen:

Blandt flere forskelle mellem Kommissionens forslag om en CO₂-afgift og de forslag, vi nu behandler, er der én meget markant forskel på det, EF-Kommissionen har anbefalet, og det, de tre partier bag forrige samlings beslutningsforslag nr. B 52 nu vil gennemføre. Denne meget markante forskel er, at Kommissionen direkte siger, at de penge, der kommer ind ved indførelse af en CO₂-afgift, krone for krone skal føres tilbage til den private sektor i form af skatte- og afgiftslettelser. Det er nøjagtigt, hvad den danske regering også siger.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Vi har bevidst undladt at gøre, hvad andre som regel altid gør, når de fremsætter et forslag om nye indtægter, nemlig samtidig at bruge alle pengene. Der er et stort udisponeret beløb, og hvis skatteministeren mener noget med det, han siger her, inviterer han nu i forbindelse med finansloven eller senere i løbet af 1992 til en samlet drøftelse om nedsættelse af skatter og afgifter.

[Bilgrav-Nielsen]

I den forbindelse vil jeg anbefale, at skatteministeren ser lidt på, hvad der er sket i landene omkring os, især i Tyskland. Mens vi taler om, at denne minimale afgift, som næsten enhver virksomhed vil være i stand til at spare sig ud af, skulle forringe dansk konkurrenceevne, har man i det store, uklogt styrede Tyskland i løbet af et år hævet energiafgifterne, sådan at de i dag er adskillige procent højere, end de er i Danmark. Sådan har man opført sig dér, og det var da meget uklogt, og jeg vil bede skatteministeren om at tage stilling til, om han i konsekvens af det, han sagde før, er parat til straks at indkalde til forhandlinger om lettelse af skatter og afgifter. Vi er parate.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg tilslutter mig gerne hr. Bilgrav-Nielsens bemærkninger, også det sidste indlæg, men da skatteministeren nu bringer skattetrykket ind i denne sag – for det er energiministeren og skatteministeren og ikke os andre, der har gjort det – vil jeg bede skatteministeren om at bekræfte, at det danske skattetryk i de sidste fire år er faldet svarende til et provenu i størrelsesordenen 20 mia. kr., og at underskuddet på de offentlige finanser er steget med et endnu større beløb. Mener skatteministeren, at det er de sammenhænge, der er udtryk for en fornuftig og ansvarlig politik?

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg giver ordet til hr. Kim Behnke for en kort bemærkning, og så tror jeg det er hensigtsmæssigt, at vi giver ordførerne ordet i anden omgang bagefter.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Bilgrav-Nielsen inddrog de seneste energiafgiftsforhøjelser i Tyskland med den argumentation, at når man har gjort det dernede, er det nok heller ikke galt. Jeg må gøre hr. Bilgrav-Nielsen opmærksom på, at i hvert fald de løfter, den tyske regering har givet den tyske befolkning – nu kan vi jo se, om de bliver indfriet – går ud på, at de ekstra afgifter og de ekstra skatteforhøjelser, der er gennemført i Tyskland, alene skal have virkning i et år for at skaffe det merprovener, man har brug for til genopbygning af det tidligere Østtyskland.

Om det så går på den måde, at afgifterne og skatterne er der i et enkelt år, er der ingen af os der har indflydelse på eller viden om. Men ikke desto mindre har ønsket fra den tyske regerings side alene været at skaffe et merprovener til opbygningen i Østtyskland. Der ligger hverken miljøargumentation eller i det hele taget anden overordnet energipolitik bagved. Det er et simpelt spørgsmål om at skaffe nogle penge til at opbygge Østtyskland for og ikke noget som helst andet.

Poul Nielson (S):

Da jeg hørte skatteministeren tale om den fantastiske udvikling i økonomien i de senere år og om det lange, seje træk, må jeg indrømme, at jeg faktisk mere kom til at tænke på det lange, seje trick. Jeg synes ikke, beskrivelsen er helt holdbar, og det fører også til en, skal vi kalde det stilistisk nedtoning af den arbejdsløshed, vi har.

Så til spørgsmålet om, hvorvidt dette her er indviklet. Energiministeren var inde på, at det ikke var læsbart heller for den almindelige forbruger. Jeg vil da vove den påstand, at det er akkurat lige så læsbart eller lige så lidt læsbart, som de nuværende afgiftslove er det for forbrugerne, men de er jo heller ikke problemfyldte som tekster betragtet for forbrugerne. Vi har jo ikke meget bøv! ved benzinstationen med hensyn til at forstå skatteministerens lovgivning. Det kommer jo helt af sig selv for forbrugerne.

Dernæst til energiministerens bemærkninger om min måde at citere Harald Agerley på. Jeg gentager her, hvad det var, jeg sagde, for jeg synes, det er en meget ubehagelig fordrejning, der skete. Jeg sagde i mit første indlæg: »Harald Agerley mener, at en CO₂-afgift skal være betydelig højere, end hvad der nu gennemføres i Danmark. Den skal være internationalt gældende, og der skal ikke være refusion til energitunge virksomheder.«

Så fortsatte jeg: »Det er alt sammen udmærkede standpunkter, men realiteten er jo den, at hvis vi forholdt os til sagen på den måde, skete der intet, intet. Vi er nødt til at koncentrere os om at få selve principperne udmøntet i praktiske tiltag, og der skal tages hensyn.«

Jeg har ikke fordrejet eller misbrugt Danfossformandens indlæg i retning af, som energiministeren sagde, at fremhæve ham som op-

[Poul Nielson]

bakning til mit forslag. Det må jeg skubbe fra mig, for det er urimeligt. Der er problemer nok i denne verden. Vi behøver ikke at lave fordrejninger oven i dem.

Dernæst vil jeg bekræfte, at begge ministrene over for os i deres arbejde med disse spørgsmål har gjort opmærksom på forbeholdene med hensyn til, at det skulle forelægges for EF. Det, jeg sagde i første runde, var, at det spørgsmål, der blev rejst om den maksimale sats på 30 pct., ikke specifikt har været forelagt for os. Det skal selvfølgelig alt sammen en tur derned omkring, men i øvrigt er det sådan, at blandt de forskellige love, hvor det har betydning, træder nogle i kraft 1. januar 1993, så jeg kan ikke se, at vi står med problemer her under behandlingen i Folketinget.

Det har været anført, at forudsætningen for energiafgifterne er nedbringelsen af skattetryk. Jeg skal her minde om de 104 kr. pr. ton fuelolie, som erhvervslivet kommer til at betale i afgift fra 1. januar 1993.

Endvidere vil jeg gerne over for hr. Duetoft ligesom energiministeren bekræfte, at offshoresektoren er undtaget. Det er en sag, der ikke på nogen måde har været grund til at gå ind i. Det har ligget klart fra starten af.

Endelig skal jeg formulere en bøn eller give et godt råd til energiministeren om ikke at lade sig glide ind i den form for personificering af debatten, som jeg synes der er tendens til. Det mener jeg ikke er godt for vores virksomhed.

Til skatteministeren vil jeg sige, at de eksempler, vi fik på meget høje procenter i forhold til lønomkostningen, forstod jeg som eksempler på fuld betaling uden refusion, men det er størrelsen som sådan, og dér vil der jo blive en refusion. VVS-arbejdets samfundsøkonomiske fordele viser sig jo i de valutabesparelser, som omlægningen til kraftvarme hurtigere end ellers giver. Og der er også miljøbesparelser i det.

De virksomheder, vi har talt med efter færdiggørelsen af lovforslagene, har ikke haft vanskeligheder med at forstå indretningen af refusionsordningen. Men jeg medgiver, at skatteministeren i sin meget detaljerede gennemgang her sagtens kunne få det til at lyde indviklet, og det var da også formålet.

Regeringen vil jo under alle omstændigheder også selv komme til at skulle lave en refusionsordning, også hvis dette her var noget, vi

kun lavede på et tidspunkt, når EF var færdigt med sine tiltag. Enten skulle den lave det i samarbejde med andre i EF, eller også ville direktiverne give nogle rammer, vi så selv skal fylde ud i Danmark med hensyn til refusionsordningens mere detaljerede indretning. Her er det jo interessant, at den valgfrihed, vi blev præsenteret for, jo også indeholdt noget, om hvilket regeringen sagde, at det i hvert fald var den bedste mulighed, når man skulle lave det.

Men det, vi nu foretager os, er noget, regeringen under alle omstændigheder også selv ville være tvunget til at tage stilling til – under forudsætning af, at en CO₂-afgift i EF-regi på et eller andet tidspunkt bliver til noget.

Endelig brugte skatteministeren det eksempel, at de, der bruger kul, har nemmere ved at komme over 3 pct. og dermed slippe helt. Der til vil jeg sige: Ja ja, men så skal der altså også opfyldes nogle krav og være tale om en energioptimering. Og så er vi også derhenne, hvor vi ønsker at komme hen.

Riishøj (SF):

Der lå jo i skatteministerens tale nogle ideologiske betragtninger, som knytter stærkt an til den diskussion, der har været med miljøministeren og De Konservative i de sidste dage. Det drejer sig jo fundamentalt set om, hvorvidt man på en eller anden måde skal have en statslig sektor, der kan lave nogle støtteordninger for at fremme nogle bestemte mål, der er i samfundet. Hvis man ser på de vestlige markedsøkonomier, må man sige, at det jo ikke er dem, der har klaret sig dårligst, som på en eller anden måde har lavet en form for aktiv erhvervs politik. Sådan kan man ikke stille det op.

Det er vel også derfor, at der blandt borgerlige partier er en meningsforskel, nemlig en rent liberal opfattelse og så det, at staten, for at man kan opnå nogle samfundsmæssige mål, på en eller anden måde skal have en regulerende rolle. Og det knytter jo også an til hele diskussionen om kommunalfuldmagten og alle de spørgsmål. Det er altså nogle ideologiske betragtninger, hvor man kan have forskellige meninger, selv inden for den borgerlige lejr, som det har været lidt fremme i de sidste dage.

Jeg vil gerne her på falderebet stille to spørgsmål, og det ene er til skatteministeren. Der er nogle problemer i den refusionsordning, og det er også svært at finde en ideel ord-

[Rilshøj]

ning; jeg har i hvert fald ikke set noget, der tager hensyn til både stor og lille og frem og tilbage. Men hvad vil skatteministeren egentlig råde os til, hvis vi skal have dette beløb? Han er imod det, det ved vi godt, men hvis han nu var i vores sted og ville skaffe de penge, er det så bedre, at vi overhovedet ikke har refusionsordninger? Vil skatteministeren tilråde os det og sige: Vi har slet ikke nogen refusionsordninger, vi har bare afgiften, og så har man det beløb? Er det en bedre ordning set ud fra regeringens synspunkt, hvis man nu var tvunget til det? Er det det, man helst vil have?

Det andet spørgsmål vedrører proceduren i EF. Nu skal dette her jo ned til EF. Er det så noget, regeringen vil forsvare i EF? Vil man forsvare det aktivt i EF og prøve at undgå, at man får en eller anden EF-domstolsbehandling? Eller vil man i EF-systemet arbejde for, at det på en eller anden måde bliver problematisk i forhold til EF-retten? Der er mange skøn i det, og man lytter selvfølgelig til, hvad regeringer indstiller, når man tager stilling. Men vil man gå ned i EF-systemet og forsvare denne lovgivning?

Det spiller vel en vis rolle for vores udsigt til at få problemer med EF, hvis der overhovedet er problemer.

Kim Behnke (FP):

Det har af gode grunde været diskuteret meget under debatten, hvordan tingene ville blive udformet, såfremt man gennemførte en egentlig EF-ordning. Jeg har argumenteret for, at hvis man fra EF's side vil dumme sig ved at indføre afgifter, jamen så lad da de andre lande gøre det, hvis bare Danmark har den mulighed, at vi kan holde afgiftsniveauet på nul.

I den forbindelse føler jeg mig lidt fristet til at citere lidt fra det blad, der hedder Dansk Industri, fra den 21. oktober 1991. Der står: »Hvis industrien forpligter sig til at nå målene for en CO₂-reduktion (som dansk industri allerede har gjort), skal der ikke betales afgift. Det siger EF-Kommissionen i sit oplæg til en CO₂-strategi.«

Sagt på en anden måde: Hvis man sammenligner energiforbruget og andre ting i danske virksomheder med det øvrige EF, har danske virksomheder allerede igennem de seneste år for længst opført sig så godt og så pænt og så ordentligt, at danske virksomheder slet ikke

ville blive omfattet af en eventuel CO₂-afgift på EF-niveau, for som det hedder:

»Indtil Fællesskabets vigtigste konkurrenter tager tilsvarende skridt, bør virksomhederne kunne opnå hel eller delvis fritagelse for CO₂-afgiften, hvis de forpligter sig til energispareprogrammer. Det ville i sådanne tilfælde være muligt at forudse en afgift på nul.«

Det siges altså her, at danske virksomheder allerede i dag har forudsætninger, der gør, at de helt slipper for afgiften. Hvis det er tilfældet, at CO₂-afgiften i EF-sammenhæng vil være skruet sådan sammen, at danske virksomheder helt kan slippe for at betale den, så vil det – hvis man endelig skal hoppe på den miljøpolitiske diskussion – også være mere ræsonnabelt, eftersom de danske virksomheder objektivt set i dag sviner langt mindre end mange af deres EF-kolleger.

Men det er jo ikke det, man er interesseret i. Hvad man er interesseret i, viser med al ønskelig tydelighed den behandling, vi har haft i dag. Man er interesseret i at skrabe nogle penge i statskassen, alle skal have et ekstra hug, og derefter sætter man sig med kommissærkasketten på og deler ud til dem, der opfører sig pænt og ordentligt. Rendyrket socialisme!

Hvis det, man virkelig bekymrede sig for, var miljøet, ville man gøre alt, hvad man overhovedet kunne, for at sikre, at samtlige danske virksomheder, der er der nu – plus en hel masse andre – blev i Danmark. Skatteministeren har jo fuldstændig ret i, at konsekvenserne af dette bliver, at en lang række virksomheder vil have endnu et incitament til at flytte til udlandet, og jeg gentager: endnu et incitament. Der har allerede været rigeligt med incitament i den nuværende skatte- og afgiftspolitik i Danmark, som har betydet, at f.eks. skofabrikker har flyttet produktionen til Polen og til Portugal, at tøjfabrikanter flytter til Polen og Portugal, osv. osv. Nu vil endnu flere virksomheder flytte til disse lande, og der er jo empirisk bevis for, hvordan det går.

I sin tid – jeg ved godt, at det ikke har så meget med det her at gøre, men det er alligevel et godt eksempel – da man absolut ville indføre nye burhønsregler i Danmark, sagde Fremskridtspartiets daværende ordfører: Pas på! Det eneste, vi får ud af det her, er, at produktionen flyttes til udlandet. Og hvor Danmark tidligere var nettoeksportør af æg, er Danmark

[Klm Behnke]

nu blevet nettoimportør af æg. Tillykke med det, og tillykke med, at hønsene nu står rundt omkring i det øvrige Europa og har det ad Pommern til, og tillykke med, at når vi indfører denne CO₂-afgift, er det eneste, vi får ud af det, at virksomhederne flytter andre steder hen, og så kan de rigtig forurene løs de steder! Det viser bare, at det, de tre desperadoer, der står bag disse forslag, er ude på, det er ikke at gæve miljøet, men at få ekstra styring af og kontrol med dansk erhvervsliv.

Så siger en af forslagsstillerne, nemlig hr. Riishøj, at der er problemer ved denne refusionsordning. Ja, og det er jo et lidt sent tidspunkt at komme i tanker om det på. Alle refusionsordninger, enhver form for statssubsidiering, er der problemer med. Det er fuldstændig det samme, som når man tilføjer det menneskelige legeme narkotika; det giver også problemer. Det er da rart, hver gang man får narkotikaen, men bagefter er det meget ubehageligt, og på nøjagtig samme måde bliver det med denne refusionsordning. Hvis man er heldig og tilgodeser statskommissærens ønsker, får man et ekstra skud af tilskud. Er man ikke heldig, og tilgodeser man ikke statskommissærens ønsker, er det koldt og ubehageligt.

Da vi behandlede beslutningsforslag nr. B 52 i foråret, spurgte jeg, om man fra regeringens side anså det for så vigtigt et forslag, at man ville lade det være et kabinetspørgsmål. Statsministeren svarede dengang, at det gjorde man ikke. Nu spørger jeg så i stedet de to tilstedeværende ministre: Er disse lovforslag efter regeringens vurdering så essentielle, at man sammen med Fremskridtspartiet vil forsøge at få 60 underskrifter i Folketinget til, at disse lovforslag først får virkning efter et folketingsvalg? Anser man det for så vigtigt, at vi forhindrer forslagernes gennemførelse, at man vil forsøge et sådant projekt?

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg finder anledning til at gøre opmærksom på, at forretningsordenen sætter grænser for, hvilken måde man må omtale medlemmer på. Jeg tænker på udtrykket desperadoer.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne takke energiministeren og hr. Poul Nielson for bekræftelsen vedrørende off-

shorevirksomhed. Jeg er meget tilfreds med, at de meldinger også kom her i dag.

Så vil jeg gerne gentage mit spørgsmål til hr. Poul Nielson, som ikke svarede på mit problem med hensyn til, om de tre partier har hånds- og halsret over det provenu, der kommer hjem. Den situation, jeg forestiller mig, er en finanslovsituation, hvor Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet er i finanslovsforlig med os andre, mens SF står udenfor. Betyder det så, at SF har vetoret med hensyn til, hvad denne del af provenuet i givet fald kan bruges til, sådan at man har en lille ekstra puljeovre til højre, der hedder »De tre partiers pengekasse«, og så laver vi andre forlig om alt det andet. Jeg synes, det ville være rart ved en udtalelse fra hr. Poul Nielson fra starten at få fastslået, om man kan være i et rigtigt forlig med Socialdemokratiet eller man ikke kan.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Jeg fik ikke svaret hr. Duetoft før, det undskylder jeg. Det var, fordi jeg har sådan en respekt for den røde lampe her.

Grunden til, at vi udtrykker os, som vi gør nu, er, at vi i foråret så klart sagde, at der ikke er disponeret over disse penge. Nu siger vi så, at det er naturligt, at situationen er en lidt anden i og med, hvad der har været af diskussion, og vi vil også gerne styre anvendelsen af pengene i retning af noget, vi kan se som beskæftigelsesfremmende. Det er, hvad vi har sagt. Jeg mener ikke, situationen er fuldstændig fastlåst, og jeg ser det faktisk som noget, der går ind i en stor almindelig pulje, og jeg ser faktisk ikke problemer af den art, hr. Duetoft, jeg vil ikke sige efterlyser, men spørger til. Det er, som jeg opfatter situationen, og det er for så vidt angår lovforslag nr. L 92. Videre fremover oplever jeg ikke eller ser jeg ikke det her som sådan en slags særlig tranche i finanslovsammenhæng.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg har meget stor respekt for hr. Poul Nielson, men jeg blev ikke meget klogere, og jeg vil gerne spørge: Findes der en aftale, og har SF vetoret vedrørende brugen?

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Nej, der findes ingen aftale. Disse penge er ikke øremærkede, men vi synes, det er naturligt, at de, der skaffer dem, har en slags førstehedsret til at komme med meninger om disponeringen over dem.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg kan tilslutte mig, hvad hr. Poul Nielson svarer hr. Duetoft, men vil dog føje til, at det ville være meget interessant, hvis hr. Duetoft ville stille det samme spørgsmål til regeringen.

Rent faktisk er det sådan, at vi har fornemmet, at regeringen ikke vil høre eller se hverken indtægter eller udgifter i forbindelse med denne her beslutning. Vi har efterlyst mange gange, om regeringen ikke snart var parat til at drøfte med os andre, hvorledes disse ting skal disponeres. Jeg har efterlyst forhandlinger om nedsættelse af skatter og afgifter sågar. Om jeg får et svar, står foreløbig hen. Men det gør jeg jo nok.

Jeg vil gerne sige til hr. Duetoft: Partier, der er med til at gennemføre denne beslutning, er naturligvis også med til at disponere videre, hvorimod partier, der ikke vil være med, hverken på den ene eller på den anden led, da ikke kan gøre særlig store krav på at måtte sidde med ved bordet, når glæderne skal fordeles.

Og jeg må så sige, at jeg synes, at regeringens håndtering af denne sag, afvisning af indtægterne, afvisning af udgifterne, leder i retning af, at det næsten bliver nødvendigt, at vi får noget, ikke bare som overbygning på det alternative flertal, der åbenbart skal gennemføre det her, men noget, der ligner en alternativ regering til disponering over de indtægter, der herved bliver bragt i statskassen. Men det er op til regeringen. Vi har indbudt den til at være med i forhandlingerne om, hvorledes indtægter og udgifter anvendes.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Duetoft for en kort bemærkning, og så lægger jeg op til en afslutning af debatten.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Undskyld, hr. formand. Jeg synes, det bliver mere og mere spændende, for nu viser det sig

altså, at man øjensynlig ikke vil kunne få et finanslovforlig med Det Radikale Venstre, fordi der er en pulje, hvor det er naturligt, at nogle partier, der er med til at skabe nogle indtægter, også fordeler disse penge. Det synes jeg er en meget kunstig melding på et tidspunkt, hvor man sidder og forhandler finanslov, og på et tidspunkt, hvor alle tegn i stjerner, sol og måne, og hvad der ellers måtte være, tyder på, at der vil blive et finanslovforlig uden om SF.

Så betyder det altså, at vi skal konstruere et finanslovforlig, som SF ikke er med i, men hvor SF har dispositions- og vetoet over en del af de penge, der ligger i statskassen. Jeg synes, det er en ganske underlig situation, der hermed er lagt op til.

Så må jeg sige, at jeg ikke rigtig forstår kritikken af regeringen. Jeg går ud fra, at når Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre i øjeblikket forhandler finanslov med regeringen, ville man kunne inddrage de penge både fra regeringens side og fra de tre partiers side; det ville jo være ganske logisk. Men jeg kan altså konstatere ud fra den sidste udtalelse fra hr. Bilgrav-Nielsen, at det ikke vil være muligt at få et finanslovforlig, hvor man ikke har en særordning vedrørende nogle hundrede millioner kroner, og det skal jeg beklage.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det må give hr. Bilgrav-Nielsen anledning til en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg beklager, at hr. Duetoft ikke forstod det, der var hensigten med mit svar til ham, nemlig at sige: Hvis regeringen undslår sig for at foretage den sammenkædning, som hr. Duetoft efterlyser, må andre jo beslutte. Eller sagt på en lidt mere firkantet facon: Vil regeringen ikke være regering, må andre jo regere. Regeres skal der jo.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslagene under punkterne 6-10 på dagsordenen henvises til Det Energifpolitiske Udvalg, og at lovforslagene under punkterne 11-13 henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 104:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 6/11 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ove Fich (S):

Da Danmark tabte sagen ved EF-Domstolen den 17. oktober, blev der åbnet for en uuhæmmet indførsel af brændselolie fra f.eks. Tyskland.

I Socialdemokratiet forstår vi, at hensigten med skatteministerens forslag her er at dæmme op for en sådan indførsel, og skatteministeren henviser efter vor mening korrekt til råds-konklusionen af 24. juni 1991, hvoraf det fremgår, at såfremt der er sådanne afgiftsforhold, som der er mellem Danmark og Tyskland, kan landene gribe ind ved at pålægge afgifter i forbrugslandet.

Derfor vil jeg gerne sige, at vi principielt støtter det lovforslag, som skatteministeren har fremsat. Vi mener, at vi har et vigtigt prove-nu-hensyn at tage, og vi mener også, det er vigtigt, at den danske energipolitik ikke bliver undermineret på grund af EF-Domstolens dom.

Vi har sådan set kun to problemstillinger, som vi gerne vil have set nærmere på under udvalgsarbejdet. Den ene er selvfølgelig, om vi nu kan være sikre på, at den ny ordning er medholdelig over for EF-Domstolen. Vi vil gerne have en klar melding fra regeringen om, at regeringen har gjort, hvad den kunne for at undersøge medholdeligheden, for vi skulle nødig ende i en ny retssag om kort tid.

Det andet spørgsmål er selvfølgelig, på hvilken måde det vil være muligt at kontrollere importen af olieprodukter. Vi går ud fra, at alle partier vil være interesserede i, at vi i fællesskab laver en ordning, der sikrer, at vi rent faktisk er i stand til at kontrollere gennemførelsen af denne lov.

Med disse ord vil jeg gerne endnu en gang sige, at vi principielt er positive over for lovforslaget.

Per Tærsebøl (KF):

Det Konservative Folkeparti kan om end uden større begejstring støtte dette lovforslag. Det kan vi med baggrund i EF-Domstolens af-gørelse den 17. oktober d.å., som har den konsekvens, at vi nødvendigvis må ændre olieaf-giftsloven.

Vi tror bestemt ikke, det har været let for mi-nisteren at udarbejde dette forslag til ændring af loven, ikke mindst i betragtning af, at en ny retssag skulle undgås. Det forventer vi lykkes, ikke mindst med de udmeldinger, der foreligger i EF's rådskonklusion af 24. juni d.å. om, at forbrug af fyringsolie beskattes i forbrugs-landet.

Vi vil dog meget gerne opfordre til at søge en EF-beslutning herom fremmet mest muligt. Jeg skal tilføje, at vi er særdeles betænkelige ved lovforslagets kontrolmuligheder og reglerne for angivelse og betaling af afgift, men aner-kender, at vi med forslaget forhåbentlig imøde-går en udvikling som den, vi oplevede i petro-leumssagen. Det er derfor i høj grad som fore-byggende foranstaltning, at vi støtter forslaget og det signal, det udsender om, at det fortsat ikke kan svare sig for private at hente fyrings-olie hjem fra udlandet.

Svend Heiselberg (V):

Indledningsvis vil jeg sige, at Venstre kan støtte lovforslaget. Vi støtter bl.a. lovforslaget, fordi det, hvis vi skulle tilpasse vores olieafgif-ter eksempelvis til Tysklands niveau, ville ko-ste Danmark ca. 10 mia. kr.

Vi tror naturligvis heller ikke på, at det har været og er EF's mening, at vi skal foretage en så stor omvæltning i vores afgiftspolitik på én gang. Derfor mener vi, at det er rigtigt også at forstå Domstolens tekst sådan, at vi kan gen-nemføre loven sådan, som skatteministeren her kommer med forslag om, og det mener jeg heller ikke der kan være tvivl om.